

Πικ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΓΑΠΟΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΟΑΡΕΙΣΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογρα-
φημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι:

Εσωτερικού Δραχμαί 150
Εξωτερικού Λίρα 'Αγ. 1
Αμερικης Δολλάρια 5
Εξάμηνιοι και τμήνηνοι κατ'
αναλογίαν.

Κυριακή 18 Οκτωβρίου
Αριθ. φύλλου 41

ΚΑΤΟ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσί-
ασε το νέο θάυμα, το

"GRUNIL",

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοι-
κοκορά από την πολυήμερον και
κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς
τρίψιμο πλένει τα ρούχα μόνο του
έντός μίας ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν
σχέσιν με τα γνωστά και άγνωστα
παρασκευάσματα που καταστρέ-
φουν τα ρούχα.

Αποξηλώνομεν και το ακριβό-
τερο ρούχο αν πάθη την παραμι-
κράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και
τα έμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Αντιπρόσωπος Τό Α - Γ-Γ

Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Αθήναι-Λέκα 12α.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ

της μασχάλης και των ποδών και
κατά της δυσωμίας αυτού, χρησιμο-
ποιείτε την έπιστημονικήν Γερμανι-
κήν πούδραν

VASENOL

Είναι απολύτως άβλαβής, διά
τοούτο όχι μόνον δεν ερεθίζει το δέρ-
μα, άλλ' άπεναντίας επενεργεί θε-
ραπευτικώς εις τα συγκαύματα, δρο-
σίλαν, σπιθούρια, και λοιπάς δερ-
ματικές παθήσεις.

Πωλείται εις τα κεντρικά φαρ-
μακεία και μυροπωλεία αντί δρ. 25
δραχμίων. Έν έλλείψει, έμβάσανε το
άντιτιμον εις τον Γενικόν έν Έλλάδι
Αντιπρόσωπον κ. ΚΩΣΤΑΝ ΝΙΚΟ-
ΛΑΓΓΗΝ, Σούθου 17 β, και θα σας
σταλή ταχυδρομικώς.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑΙΤΗΤΩΣ ΩΡΑΙΑΙ

Αι γυναίκες της άριστοκρατίας οι άστέρες του κα-
νιματογράφου, αι ήθοιοι έχουν ανάγκην να εί-
ναι ωραία. Η υπερηφάνειά των και η έπιτυχία των
δαιτυνών, χρώμα δροσερό, χαρακτηριστικά νεανικά
και επιδερμίδα γλυκεία και ωραία. Τόσον αὐταί αι
όποια έχουν ανάγκην να είναι ωραία όσον και αὐ-
ται αι όποια επιθυμούν να είναι ωραία εύρίσκουν
ότι η πούδρα Τοκαλόν είναι ανεκτίμητος.

Η άφρόκρεμα, η όποια είναι άναμεμυγμένη εις
την πούδραν Τοκαλόν κάμνει την πούδρα να κρατῇ
2 φορές περισσότερον χάρις εις ένα τρόπο παρασ-
κευής αποκλειστικόν του Τοκαλόν. Απαλλάττεσθε ά-
μέσως από κάθε ίχνος έλαιώδους επιδερμίδος. Ό
δυνατός άνεμος, το κρύο, η βροχή και ο ήλιος δεν
έχουν πλέον ούδεμίαν επιρροήν εις την δροσερήν
ωραϊότητα και την τελείαν καλλονήν την όποιαν έξαι-
σφαλίζει η Πούδρα Τοκαλόν. Το θάυμασιώτερον είναι ότι είναι αδύνατον να την δι-
ακρίνει τις την πούδρα Τοκαλόν έπὶ του προσώπου τόσον είναι έλαφρά, μεταξώδης
και γλυκεία. Το άρωμα της πούδρας Τοκαλόν είναι λεπτό μαγευτικό και έλκυστικό.

Μην περιμένετε ούτε μια ημέρα για να δοκιμάσετε αὐτήν την πούδρα την τό-
δρας Τοκαλόν θα εύρητε ένα να ταιριάζη ακριβώς εις το χρώμα σας. Προφυλάξατε
την επιδερμίδα σας κάμετε ωραιότερον το χρώμα σας — φαίνεσθε νεότερα — μετα-
χειρίσεσθε την πούδρα Τοκαλόν είναι απολύτως καθαρά. Σας έγγυμναδα ότι θα σας
δώση πλήρη ικανοποίησιν.

Τα συμπαγή Τοκαλόν περιέχουνσι τώρα άφρόκρεμα. Η πούδρα και το ροζέ
προσκολλώνται άμφότερα καλώς. Κάτι το νέον, το διαφορετικόν και καλλίτερον.
«Tokalon» Πραξιτέλους 42—Αθήναι.

ΕΧΟΜΕΝ το ΡΕΚΟΡ

Διεθέσαμεν δια 600 άτομα Σερβίτσια φαγητού
κατά το παραταθέν γεύμα υπό του δήμου
Αθηναίων εις το 3ον διεθνές
BYZANTINOLOGΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Σερβίτσια φαγητού, δια γάμους, Συλλόγους και Γεύματα.
ΥΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΣΙΔΕΡΗ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΧΕΤΕ Α'Τ'ΠΝΙΑ;

Μόνον με τα χάπια

ΔΟΡΜΕΝ

θα ρήτε τον ύπνον σας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΑΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Μιά από τις πιο εύτυχισμένες στιγ-
μές που περνά ο άνθρωπος στη ζωή
του είναι και η στιγμή που θα φορέσει
το καινούργιο του κοστούμι. Η από-
κλιση ενός τοιούτου άντικειμένου, εί-
ναι μια υπερτάτη εύτυχία που πολύ
σπάνια μας έρχεται με την οικονο-
μική κρίση που διέσχεται ο κόσμος
απὸ τον καιρό. Όλοι σχεδόν άσχο-
νησθε εις μεταφράσεις εκ του πεου-
σού και του προπέρσινου και μόνον
σπάνια και που κάτορθόνομε να πα-
ραγγείλουμε καινούργιο κοστούμι...

Άλλα, όπως όλες η εύτυχίες, έτσι
και η εύτυχία αυτή, έχει και την κακή
της όψη.

Και πρώτα-πρώτα εύθις μόλις ά-
ντασσουμε το ύφασμα, έπι-τα από άμ-
νηλάντευσιν δλοκλήρων ημερών, με-
ποιώνουμε άμέσως για την έκκλη-
ση του χρώματος.

Μαρε δεν έπαίρνει αυτό το κα-
πέ που μου έδειξε ο υπάλληλος,
φωφολούμε. Στραβός ήμουνα κι' έ-
δειξα το χειρότερο; Τουλάχιστο να
το ράψω καλὰ ο ράφτης...

Και αρχίζει τότε η έρευνα προς
ανάκλιψιν ράπτου, δεχομένου να με-
ταβλή το ύφασμα σε κ μηδ κοστού-
μια, πληρωνόμενος εις δόσεις. Ό
ράφτης όμως είναι άπαιτητικός. Δέχε-
ται κατ' αρχήν, αλλά θέλει έγγυητήν
που να διαθέτη κατάστημα και πε-
ρουσιάν.

Δεν άμφιβάλλω αγαπητέ μου ότι
θα μ' εξοφλήσετε, μάς λέει, αλλά...εί-
ναι ο κανονισμός του καταστήματος.
Χωρίς έγγυητή, δεν ράβουμε.

Και δεν έχει άδικο που ζητά τέ-
τοιαν έγγυηση. Διότι, οι περισσότεροι,
μόλις καταβάλουν την πρώτη δόση,
έχουν ότι πρέπει να ξαναπεράσουν
για τις άλλες και άφίνουν να τους το
αναθυμίση ο ράφτης, ο όποιος λαμ-
βάνει πάντοτε την ίδιαν απάντησιν:

Το Σάββατο θα περάσω ο ίδιος.
Άλλα που να περάσω.

Υπάρχουν πολλοί μάλιστα που ει-
ναι αποφασισμένοι εκ των προτέρων
να μη πληρώσουν παρά την πρώτη
δόση. Κάποιοι νεαροί, που έχει αὐ-
τήν την αρχήν, όταν πρόκειται να ρά-
ψω καινούργιο κοστούμι με δόσεις, έ-
ρωτά πόσο θέλει ως προκαταβολήν ο
ράφτης.

Τετρακόσιες θα δώση; του λέει.
Και τ' άλλα τριακόσιες τὸν μήνα.
Και κάνει τὸν συλλογισμόν:

Με τετρακόσιες δραχμὲς ένα κο-
στούμι εἶνε λιγάκι ακριβό! βλέπετε

δεν σκέπτεται προὰ την πρώτη δόση.
Για τις άλλες, ούτε καταδέχεται να ά-
σχοληθῇ, αφού δεν θα πληρωθῶν πο-
τέ! "Αν υπήρχε υάλιστα τρόπος ν' άπο-
φύγη και την πρώτη.

"Επειτα, όταν κανονισθῇ το ζήτη-
μα του ράφτη, αρχίζει το βίαιον — βί-
σανο γιὰ το ράφτη — της πρόδης. Κα-
νένας πελάτης δεν μένει εύχρηστη-
μένος.

— Πώς σας φαίνεται;

— Ερω κι' εγώ. Νομίζω ότι άπάνω

είναι λίγο στενό.

— Νά το φαρδύνουμε...

— Φαρδύνει λοιπόν, και, στη δεύ-
τερη πρόδη, ο ίδιος πελάτης το βρί-
σκει... φαρδύ...

— Νά το στενέψουμε τότε...

Η άπαιτήσεις και τὰ γούστα των

πελατών είναι πολύ περίεργες. Ένας
το θέλει να κουμπώνη ίσια, άλλος πλ-
γίως, άλλος το θέλει σοδρό, άλλος
εκοιμφά και μεσάτο, άλλος φαρδύ,
άλλος στενό και ούτω καθ' εξής:

Και ο ράφτης προσπαθεί να ικανο-
ποιήση όλα τα γούστα, κόβων, ράβων,
στενεύων, φαρδύνων, κονταίνων, μα-
κραίνων και ούτω καθ' εξής έως ότου
σας παραδώση το κοστούμι σας έ-
τοιμο.

Και τότε αρχίζει το άλλο μαρτύ-
ριον. Η έρωτήσεις και η παρατηρή-
σεις των γνωστών και φίλων.

Που τα έρραψες αυτά τα ρούχα
'Αριστομένει;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Γιατί; Δεν είναι καλὰ ραμένα;

— Χάλια! Χάλια! δού λέω! Κρίμα
στά λεφτά σου! Πόσο σου τάραψε;

— Δούμισυ χιλιάδες.

— Δεν πᾶς να του τὰ τρίψης στά
μούτρα του αὐτὰ τὰ παλινόρουχα; Έ-
γώ σιή θέση σου δεν θὰ τάπερνω.

Ό αυτόκλητος αὐτός έπιτημητής,
σας άπογοιτεύει και σας κάνει να πι-
στέψετε ότι όντως τὰ ρούχα σας έρά-
φτηκαν κατά το γειρότερο τρόπο.
Άλλά εύρίσκειται δεύτερος φίλος, ο ό-
ποιος έχει αντίθετη γνώμη.

— Μπράβο! Θαυμάσια ραμένο το
κοστούμι σου!

— Άλήθεια;

— Τι λές άδερφέ! Έχει μια «κούπε»
παριζιάνικη. Που τάραψε; Θέλω να
μού συστήσης; το ράφτη σου!

Έτσι παραγορεύσει... και δεν πᾶτε
να του «τρίψετε τὰ ρούχα στη μούρη»
του κατοσκευαστού των όπως σας έ-
συμβούλευσεν ο πρώτος.

Άλλα η ένοχλήσεις δεν σταμντούν
εως εδώ. (Οιλοι θα ζητήσουν πληροφο-
ρίες πόσο τὰ ρίψατε, ποι, πώς, με τι
εύκολίες και πώς θα τὰ πληρώσετε αν
θα τὰ πληρώσετε. Ό ένας θα βρῇ το
χρώμα του ύφασματος χωριάτικο. Ό
άλλος θα το βρῇ μοντέρνο. Ό τρίτος
θα σας παρατηρήση γιατί δεν το ρά-
ψατε σταυρωτό, ο τέταρτος θα σας
δώση συγχαρήρια γιατί το έκάματε
μονόπετο και ούτω καθ' εξής.

Το χειρότερο άπ' όλα όμως είναι
οι διάφοροι υπαινιγμοί που σας ριγ-
νουν μόλις σας δούν γυμένον στα
καλά:

Καινούργιο κοστούμια, σας λέει
ο Α. κλείνοντας πονηρά το μάτι. Πώς
αὐτό;

— Ίσα πάλι! ΙΑλλο κοστούμι — λέει
ο Β. Ποιὸς ράφτης θα το κλάψη;

— Βρε παιδί μου, εσύ κάθε τόσο
μου παρουσιάζεις με καινούργια
γκαρναμόμπα... Ούτε πρίγκηπας να
ήσουν! Μου φαίνεται πως έχεις αδη-
λους πόρους.

— Σωπα βρε άδερφέ! Δεν μπορεί
ένας άνθρωπος να ράψω ρούχα; Με
είδες ποτέ να γυρίζω γυμνός στο
δρόμο;

— Όχι, αλλά λέω!.. Μιά φορά μου
είσαι σάν πριγκηπόπουλο.

(Η συνέχεια εις την 34 σελίδα)

...πρὸς κατάκτησιν του κόσμου.

— 3 —

ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

44

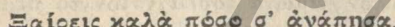
RIVET

ΣΚΟΤΟΣΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

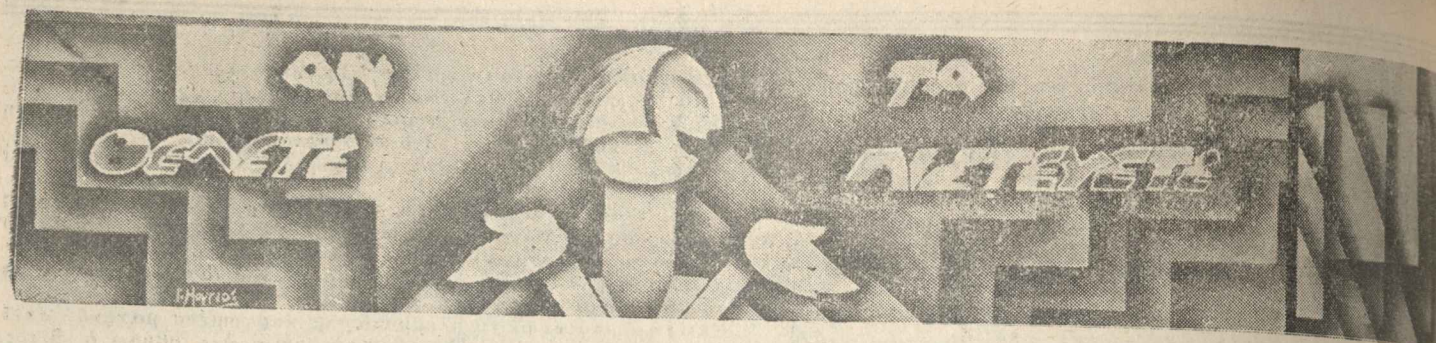
一五五

πὺς ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ 18 ὥρες καὶ 31 λεπτά, καὶ ὑπελογισθῆναι μὲ ἓνα ποδόμειτρον ὅτι διένυσσε ἀπόστασι 54 μιλίων. Χόρεψε 452 χοροὺς καὶ ἄλλαξε τρεῖς γιόμεις, σημειωθέντι ὅτι μὲ τὴν πρώτην χόρεψε ἐπὶ 13 ὥρας.

τρελλός...Δέν εἶνε ἔτσι Γιώργο;.. (Συνέχεια εἰς τὴν 34 σελ.)

Βαθω στοιχηματικός είνε ξαντιά, γαλατη και αω: την αγαπά
τρελλός...δέν είνε-έτσι Γιώργο;.. (Συνέχεια εις την 34 σελ.)

Θα αλλάξει το ημερολόγιόν μας;

Στις 12 Οκτωβρίου θα συνέλθω το συμβούλιο που διορίστη υπό της Κοινωνίας των Εθνών, για να οριστεί για την τροποποίηση του ημερολογίου. Δύο σχέδια υπεβλήθησαν έως τώρα στο συμβούλιο. Το πρώτον, το οποίο έχει την υποστήριξη των Άγγλων, θέλει το χρόνο με δώδεκα μήνες, πένητα δύο εβδομάδες άκριβως. Η 365η ημέρα καταργείται. Η πρωτοχρονιά θα πέσει πάντοτε Κυριακή, και η πρώτη ημέρα της τριμήνια, θα είναι πάντα η ίδια, και κάθε τριμήνια θα έχει ακριβώς έννηντα μία ημέρα.

Οι Άμερικανοί πάλιν υποστηρίζουν το σχέδιον των δεκατριών μηνών, από 28 ή μήνες, ο κάθε μήνας. Έτσι η κάθε ημέρα της εβδομάδας θα έχει την ιδίαν ημερομηνία με τον προηγούμενο μήνα. Ο δεκάτος τρίτος μήν θα τυπώνεται μεταξύ Ιουνίου και Ιουλίου και θα ονομασθή «Σολ».

Και τα δικά του σχέδια αποκλείουν την 365 ημέρα; ή οποία θα έρχεται μετά το Σάββατο 30 Δεκεμβρίου και θα είναι ημέρα χωρίς όνομα και ημερομηνία; Ίσως ονομασθή «Ημέρα του Χρόνου», ή «Παραμονή Πρωτοχρονιάς», αλλά το ημερολόγιον δεν θα την αναγνωρίζει. Η επομένη θα είναι Κυριακή 1 Ιανουαρίου.

Αν επικρατήσει η Αμερικανική άποψη, άλλοι μόνον στους προληπτικούς! Ο χρόνος θα έχει 13 μήνες και κάθε 13η του μηνός θα πέσει Παρασκευή!

✱

Στην Αμερικανική παντρεύονται πολύ νέοι

Όλοι ξέρουν ότι στις ανατολικές χώρες οι άνθρωποι παντρεύονται πολύ μικρής ηλικίας κάποτε μάλιστα και από παιδιά.

Δεν θα φαντάζετο όμως κανείς ότι και στην Αμερικανική συμβαίνει το ίδιο. Από τις τελευταίες στατιστικές των Αμερικανικών εφημερίδων, φαίνεται ότι επιδημία δεν υπάρχει περιορισμός εις την νόμιμον ηλικίαν για γάμον, ναι και νέες παντρεύονται εις πολύ μικράν ηλικίαν.

Έτσι στο 1930, στο κράτος της Νέας Υόρκης έγιναν 483 γάμοι μεταξύ νέων κάτω των δεκαεξ έτών! Μεταξύ αυτών ο πάρος ένας γάμος δεκατεσσάρων έτων, σαράντα τέσσαρες νέφες της ιδίας ηλικίας, μία δεκατριών έτων, και μία δωδεκά!

✱

Το μικρότερο αυτοκίνητο κούρας

Ένας κάτοικος του Λος Άντζελες, ο Ντόν Κάρλο παρουσίασε το μικρότερο αυτοκίνητο κούρας π.ν. κατασκευάστηκε ποτέ. Το κατασκεύασε μόνος του και για την ώρα κατέχει το ρεκόρ... της μικρότητας! Το υπερίστευε του μέρους έχει ύψος 70 εκατοστών, το μήκος της άμαξης είναι 1,60 μέτρα, και η απόστασις μεταξύ των τροχών, εβδομήκοντα εκατοστά του μέτρου, δηλαδή μπορεί να μην κανείς μ' αυτό το άμαξάκι μέσα στο σπίτι του και να το αφήσει στο χωλ. Έχει μ. τέρ 4 κυλίνδρων, και καίει οινόπνευμα ξύλου 960. Μ' αυτό το μικροσκοπικό αυτοκίνητο ο εφευρέτης του σκέπτεται να καταρτίσει το ρεκόρ της ταχύτητας και να φθάσει 160 χιλιόμετρα την ώρα.

✱

Οι αιωνόβιοι

Οι κάτοικοι του Σαίν-Μαρσώ στο Σαόν ένα μικρό χωριουδάκι της Γαλλίας, έφωτασαν προ ημερών την εκατοστήν επέτειον

μιάς συμπατριώτισσας των χήρας Μαρσώ που γεννήθηκε στο χωριό της στις 24 Αυγούστου 1831 και δεν το εγκατέλειψε ποτέ. Στις 1854 άρρώστησε από χολέρα, στο διάστημα μιας τριμήνιας επιδημίας, που θέρισε πολλούς, και από τότε δεν θνήσκει ποτέ να έχει ξανααρρώστηση και να ζητήσει συμβουλή ιατρού.

Ο άνδρας της καλλιέργησε τη γη και εκείνη τον βοηθούσε σ' αυτήν την εργασία. Έχει 120 παιδιά και εγγόνια. Έχει μεγάλη διαύγεια πνεύματος, τρώγει και κοιμάται κανονικά και η υγεία της είναι άριστα καλή. Το μόνον που... λησμονεί πολύ εύκολα!

— Άρχισε και η χειμερινή σαιζόν στα θέατρα.

— Με ένα θέατρο επιθεωρήσεως ό-β-δ-ο-περέττας και έναν πρόδρα.

Νεαρά ήθοποις, ωραία και χορηγούμενη κατά την γνώμη της, επαγγελματική κάπου-γάπου και την συμπτρέττα άπαγει κατ' αυτός τον ωραιότερον κατή την γνώμην του, και εξυπνότερον κατή την γνώμην του πάλιν συγγραφέα της εφετεινής θεατρικής σαιζόν, εις τον έ.

— Οι κακές γλώσσες λένε ότι θα έχει εκτό, από τον τίτλον του έπισήμου φίλον και τον τίτλον του διοργανωτού... κλάκας της αγαπημένης του.

— Ο Πρινέας φαίνεται ότι εγκατέλειψε γι' αυτό το χειμώνα τουλάχιστον το θέατρο.

Καθώς άγγελεται θα συγγραφή (και θα πρωταγωνιστήση) (κατά την συνθηδεάν του κινηματογραφικόν έργον όμιλουν και άδον.

— Θα έχει παρά το πλευρόν του την επανακάμψαν από τους Παρισίους—θέε μου αυτοί οι Παρισίοι—χρυσάν Ντίνα Σαρρή.

— Είς την όποιαν έγινε διαφήμις άρκετά ήχητική.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην οι Αθηναίοι έχειροκρότησαν με την καρδίαν των και έχαισέθησαν ένθουσιωδώς την όριστικήν έγκριθήσαν ένός φορητικού άστεριού πρώτου μεγέθους εις το παλκοσένικο.

— Πρόκειται για την Πάολα Νικολέσκον.

— Η όποια άπέδειξε ότι η Έλληνική όπρέττα μπορεί να έχει ως πρμα της έκτο, άπο γένια και βατράχους, και όρισμένες καλές φωνές.

— Πληροφόρηται ότι εις το άρμόδιον γραφεϊον ώρισμένοι καλλιτέχναι του με λοδράματος άπέστειλαν αιτήσεις να αλάξουν το όνομα των. Έτσι ο Άγγελόπουλος έζήτησε να μετονομασθή εις Άντζελόπουλο, ο Μουλάς εις Μουλάρφ ο Έπιτροπάκης εις Έπιτροπακέρφ.

Και τούτο διά να προσληφθών εις το Έλληνικόν μελόδραμα. Ο Ρεζίσιέρ.

Γασκωνικές Ιστορίες

Οί πολλοί τίτλοι βλάπτουν

Υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν λογή από γραμματόσημα, άλλοι από άλλοι πιπες ή κουμπιά.

Μερικοί έχουν την μανία να έχουν τους σούβλους και πολλά όνομα. Έτσι ήταν ο βαρώνος ντε Κορντεντ. Το γάλο πάθος του ήταν να γράφει τα σκιπτήρια του με τα όνομα των γριών και των σσιτιών που είχε σε σερες γωνίες της Παλλίας του και να γράφουν όλα αυτά τα όνομα και τα τοις οι τίτλοι, ο βαρώνος αναγκάστηκε να τυπώνη τα έπισκεπτήρια του με τα όνομα των άλλων να διασκεδάζουν τους ουργούς στον ίδιο δυσαρεστές.

Μια μέρα κά νύχτα πάλιν γράφει και χωρίς όνομα ό βαρώνος περνούσε από την όδο Μπερν για να πάει στο του.

Έξαφνα άρχισε να πέφτει ριζαί, τέλος έέσπασε μία πόδια άρα και φνική.

— Διάβλε ειπε ο βαρώνος θα γίνει σκεμμα.

— Η βροχή, έφευτε άλύπητα και ό στραφιε και βροντοίσε.

— Θα πέση κανένα άστρολέκι και κάψη σκέφθηκε άμέσως ο βαρώνος.

Πραγματικώς ο δρόμος ήταν στικα μεγάλος και το πιδόντιον ήταν δυο τρία χιλιόμετρα μακριά, άλλον ή πόδα ήταν ίσο άριμα δυο δυσιυχιόμενος βαρώνος τυφλώθηκε χωρούσε πολύ ογιά. Έίξερε καί ό μέτρα πιδ κάτω ένα χανι μαρμαριού του προσέφερε κάποιο καταφύγιο κομφορ και ένα κρεβάτι.

Έφθασε στο χάνι ένός ή μπόρ μονομε ακόμα πιδ πολύ. Ο βαρώνος στην πόρτα και χτυπήσε το κεφάλι του πάτωμα και άκύνθηκε κάπως πιδ δεν φαινότανε.

— Τι θέλετε; Έκανε μία φωνή ντυμένη

— Νά περάσω τη νύχτα μου!

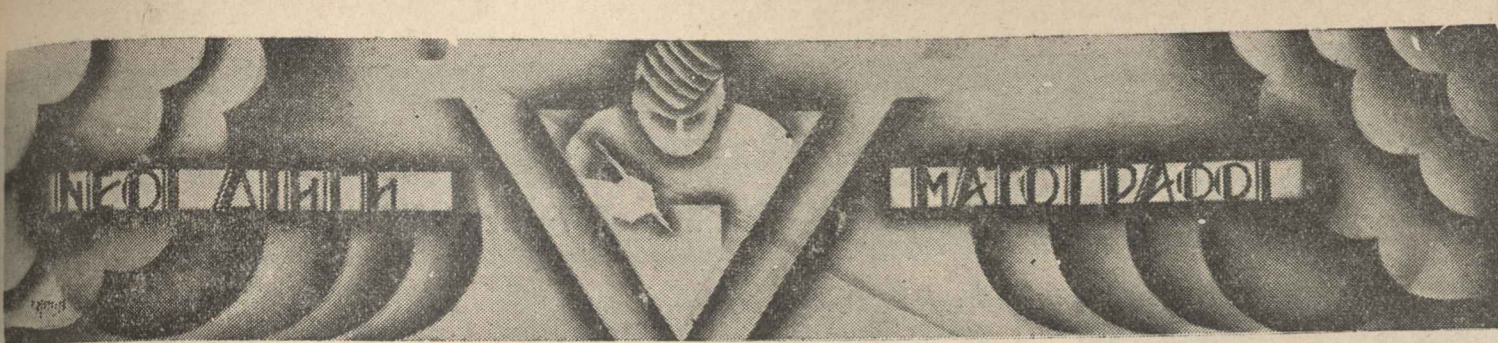
— Ποίος είσθε;

Ο Κόρντεντεπερ πήρε την άπαντα και από πάλι όνίηθε ειπε.

— Βαρώνος Συπρίεν Ζοσέν ντε Τρεμπέρ νιέξ Έστρί, νιέ λά Φοντε Ρονά, βαρώνος ντ' Α. νιμπελ, όνομα του Άλιδεν, Συνθέτης του Τί-Ζοζέφ Μπουά Κομπές, τού Πρεσιέρ τού Κονταί του Άντιλνέ, τού Πρεσιέρ λέ και τού Μιραμπελέτ κιλ. κιλ.

Φθάνει πια! Έκανε από πάνω ή μένη φωνή, φθάνει πια βέ άόρη, ναι. Τού κακου φωναίζει και έμεινε δέν έχω τόπο για να κοιμησω στον τον τόπο μου!

Και το παράθυρο ξανάκλεισε και μην άνοιξη πια.

Με μία κόκκινα άπ' το κλάμμα με και ό αγριωμένη άθε-αι ή Λιάνα πια ότη κούνια του παιδιού της και δια-βίαι για εικόνη τη φορά το γρόμμα που της έστειλε ο Νίκος από τη Βιέννη:

«...Λιάνα, «Είναι βέβαια πολύ σκληρό αυτό που σου γράφω, αλλά δεν μπορώ να σ' άποφύγω. Κατάλαβε το και ό παιδί μου πώς είναι άδύνατο να συν-δένωμαι μαζί σου. Η νέα κοινωνική μου θέσι δέν μου έπιτρέπει ένα δε-σμό άν το δικό μας.

Προσπάθησε καλή μου Λιάνα να με ξεχάσεις. Δέν θέλω να ύποφέρης άδικα. Πήρα πια την άπόφασί μου γιατί έτσι πρέπει να γίνη...»

Της έγραψε μερικά άκόμη παρηγορητι-ά και τελείωσε σ' ένα στενό φίλι που έν της τού έδινε παρά μονάχα στο χαρτί...

Γιά το παιδί τους, γι' αυτό δέν της έ-γραψε τίποτα κι' αυτό πλήγωσε περισσοτε-ρον την καρδιά της δυστυχισμένης της Λιά-νας. Κοιμήλλισε το γρόμμα δίως κι' ένεί-το κομμάτισε τη καρδιά της κι' άρχισε να κλαίη μ' άναφυλλήτα.

Όλα γύρω της φινόντανε μύθρα. Από κοντά δέν έβλεπε μία φωτεινή άχινδα να της θερμείη τη ζωή της.

Στήριζε το κεφάλι στις παλάμες της κι' όπεί ό λυγροί της τάραξαν το κομύ προ-σέδοσε να βεή το βιθύτσο «γιατί» μά τίποτα δέν δικαιολογούσε την άπόφασί του.

Γιατί να μην θυσιασθή για χάρη της; Εκείνη θυσίασε τα πάντα για την άρπα του; Μήπως όταν τον γνώρισε δέν ήταν ένας φτωχός φοιτητής; Μήπως... Άλ-λά αυτά τα μήπως ήταν τόσα πολλά που δέν ήλεγαν τα άέρη ξανά στη θύμησή της ή μεγαλόφυχη κοπέλλα...

Κι' όμως! Εκείνη μοιράστηκε μαζί του τη φτωχή της καμαρούλα πάν ο στη σο-φιστή, άψηφώντας την καταφρόνια του κό-σμου και το κοινοσημπολιό της γειτονιάς, μά φορά όταν άκόμα ήταν ο περιφρονημέ-νος φοιτητής, προτού γίνη ο τραχύς επι-στημνας...

Πιστευε στην άγάπη του και ή προσμο-νή της μέρας που γονατίσθι μπροστά στο λαό της έρημικής έκκλησούλας, στο πλάι του θά γίνονταν ένόπιον Θεού και άν-θρωπον δικός της. όλότελα δικός της, την έκανε να πέφτη ότη άγ αλιά του και σάν έπαινο παιδάκι να γελά χαρούμενα και να γεμίζη με γέλια...

Μά να που τώρα όλα αυτά έσβυσαν και την φλόγα της μεγάλης άγάπης κι' έμεινε σ' ένα σάκι κλεισμένη σ' ένα κρημια που τόσο την έκανε να πονέη.

Και όλο κλαίει ή δυστυχισμένη ή Λιά-να και χίλιες δυό κακές σκέψεις τριγύρ-νουν στο μυαλούδα της και προσπαθών να την παρασύρουν στον μακάβριο χορό του θανάτου.

Ένας άλλος γίγας τη τύλιξε στο πελώ-ρο παύρο μαγνύδα του και σ' αδιά της σφύριζε τα λόγια του...

«...Ελα μάνα να σε φέρω στη χώρα της άθήης εκεί που ξεγινάει κάθε καυμός. Στο άπειαντο βασίλειο μου βρίσκουν οι πο-...

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΛΙΑΝΑΣ

Της κ. Λέας Κ. Δελεούδα

νέμενοι λησμονία και γαλήνη αιώνια... Έλα σήκω μάνα...

Και ή μάνα, ή πονεμένη τρανά είναι έτοιμη να ύποκύνη σιού άγνωστου αυτού άρχοντα τας παρακλήσεις που τού πεύτχια της ύπόσχεται όταν μία κλαψιάρικη φω-

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

— Η Μάρλεν Ντίντοχ είναι ή γυναί-κα της ήμέρας στο Χόλλυγουντ και σ' ό-λυν τον κινηματογραφικό κόσμο. Όλοι ένδιαφέρονται γι' αυτήν, αλλά αυτή δέν ένδιαφέρεται παρά μόνον για την κόρη της την μικρή Μάρλη. Τελευταίως ήσο σιήν Γερμανία και όταν έπέστρεψε την έφερε μαζί της σιήν Αμερική. Έπειδή δέ ή μι-κρή είναι δεινή κολυμβήτρια ή μητέρα της έννοιασε το σπήτι της Τσάρλ Μάρ, στο Μπερρόλεϊ Χίλλς γιατί έχει μία τεχνητή λίμνη που μπορεί να κολυμβή ή κόρη της. Εκεί μέσα στον κήπο περπά όες τις έ-λεύθερες ώρες ή Μάρλεν με την μικρή της κόρη που είνε μία μικρογραφία της μητέ-ρας της, γιατί ή Ντίντοχ έχει τη μανία να κάνη τα φορεματα της κόρης της, όμοια με τα δικά της που είναι πολύ άλλα. Κι' έτσι μητέρα και κόρη είναι πάντοτε ίδια ντυμένες μέσα στο σπήτι.

— Η πόλα Νέγκρι έτοιμάζεται να έμ-φανισθή προσεχώς ως Κάμεν σε μία έμ-φωμη ταινία, και θα τραγουδήσει όλον τον όρλον της. Ίσπανίδος γι' αυτό όλον τον τελευταίο καιρό είναι άπασχολημένη με τα μιθήματα όδικής που πέρνει με τον Όσο Μοράντο, τον ίδιο διδασκαλο που δι-δάξε τον όλο της Ρίο-Ρίτας σιήν Μπέ-μπε Ντανιέλ.

— Οι το λευκό είναι το χρώμα της μό-δας τελευταίως είναι άναμνηστικό. Τε-λευταίως ή Κόλιν Μου έδωσε ένα γεμάτο τους κεκλημένους της με μία όραία τον-α-λέτα από άσπρο σατέν. Η ηρωίς της βρα-δίας ή Μίς Βαλλί φορούσε έπιασε άσπρα. «Υστερα άπ' εκείνη ή Άλκι Έλντ, χα-ρηγμένη με άσπρο δαντελλένιο φορέμα. Ά-ρηγούθησαν ή Νόρσθ Μικεϊλ και ή Τζουλιάν Τζόνσον με... άσπρο σιρόν. Κι' έτσι χωρίς σιήν μόδα όες αυτές ή χαί-το μένες νέες άπειλούσαν ένα θαυμάσιο άσπρο μπουνιέλο.

νοήλα και δυό αλάστρινα τρονετα χε-ράκια ύψώνονται άπ' την κούνια και την ξυπνούν από τη νάρκη της...

«Όχι! ή άγάπη της μάνας είναι άνώτερη και πε ό δυνατή άπ' ήν άγάπη της γυναι-κας και θυσιάζεται πάντα ή γυναίκα στη μάνα...

...πρέπει να ζήση για χάρη του...

Έτσι μέσα σε πόνο τρανό ο καιρός περ-νούσε για τη μαμά και το παιδάκι της που ήταν τώρα ένα χαριτωμένο άγόρι πέντε χρονών με χρυσές μπουκιές που στολίζαν το όμορφο μουράκι και τα μεγάλα μπλε ματάκια που πάντα γελοούσαν...

Αυτό ήταν το βάλσμο της παρηγορι-ας στη πληγή που τόσο άπονα όνιζε εκεί-νος! Εκείνος που ή όπτασία του της βασά νιζε άκόμα το νού...

Όρες δάκρυες όταν το μικρό της άγο-ράκι κοιμόταν με το χαμόγελο της ξενοι-αυιάς στα κόκκινα χεϊλακια του, ή περδο-μένη γυναίκα σκίρμενη πάνω σε μία πα-ληά φωτογραφία άναπολους την περα-σμένη μά άξέχαστη έποχή που περσε κον-τά του...

Και τα δάκρυα αβλακώνουν τα μάγου-λά της και κυλούν στο άψηχο χαρτί λές και υελουν να το συγκληήσουν, Θυμιάς σκιές περνούν μπροστά της, το πιδόσωπο της φωτογραφίας περνε ζωή και βλέπει πάλι σάν πρώτα τον αγαπημένο της καθι-ομένον πλάι της να διαβάζη, να διαβάζη, τα βιβλία που αά του χάριζαν την έντυ-χία... Κι' εκείνη ράβει τα ξένα ροχα για να μην του λειψη τίποτα στο όρομα της δημιουργίας του...

Υστερα σιγά-σιγά το ταμπλό αλλά-ζει. Η φωτογραφία γυνά σιή νέση της νεκρή χαρτένια, άμλητη και μεταβάλλε-ται σ' ένα γράμμα σκληρό, άάριστο, βαρ-βαρό.

«Κατάλαβε το και ό παιδί μου πώς είναι άδύνατο να συνδένωμαι μαζί σου. Η νέα μου κοινωνική θέσι δέν έπι-τρέπει ένα δεσμό σάν τον δικό μας...

Πόσο θα ήθελε να τον μίσηση; πόσο... Τόν πιστεύει, τον αγάπησε, ύποσας ότι πο-λύτιμο έχει μία γυναίκα στο βωμό της ά-γαπης του, βασανίστηκε, ποίεσε και για όλα αυτά πόλις του παρουσιάστηκε ή ευ-καιρία με μία μολυβία έβρσε όλο το πα-ρελθον και πιασά το ίσιω χαρτί έγραψε το «φινάλε».

Κι' ένώ τώρα εκείνη ποεί άκόμη, α-τός στο πλάι μιάς άλλης γυναίκας κρατά σιά γόνατα του ένα παιδάκι και παίζει και γελά μαζί του χωρίς να σκέπτεται πός λί-γο μακριά του σ' ένα άθλιο διμά το ένα άλλο παιδάκι στεγνιμένο τα χα-δια του «μπαμπα» που ποτέ του δέν γνώρισε παίζει μόνο με τα φτηνά του παιχνύδια ένώ ή κανούλα του σκνι-μένη σάν πρώτα πάνω σιά ξένα ρού-χα, ράβει, ράβει άμλητη για να μην του λειψη τίποτα τώρα που άναπτύσσεται ά-παρκαχτα όλος πιν λγα χρόνια σιήν ίσιω γω ιά έγραψε για τον παιεμα του, ό-ταν άκόμη ήταν ένις πρηφνημένος φοι-τητής για να μην του λειψη τίποτα σιόν όρομα της Δημιουργίας του.

ΚΕΑ Κ. ΚΕΛΟΥΔΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ

«Εκείνος βηματίζει ανήσυχα και νευρικά στο στενό σαλόνι. Με τα χέρια βυθισμένα στις αλόχωνες τσέπες του παλαιωμένου πιά πιλτού του, προσπαθεί να δώσει στην όψη του ύψος ανθρώπου χαρούμενου, γελαστού, εύθυμου. Προσπαθεί και θέλει να φέρει στη μνήμη του, ότι, σκέφτονταν τώρα κι' ένα μυστηριώδη που είχε να την δει από πολύ κοντά και μοναχικά —σπητι του— και να μακρύνει κάπως ή παρρησία της, κοντά του. Και τί δεν είχε, αλήθεια, να της πη: ότι είχε τόσο χαριτωμένη, ότι ζηλεύει πολύ που την χωρίζεται άλλοι και της υιολών ωρες από κοντά, πώς ζηλεύει κι' επιθυμεί να ήταν στη θέση των. Θέλει να την ρωτήσει για το μάγο εκείνο της γέλοιου που ανήκει πάντα σ'α χείλη της, για την τόση μεγάλην υπερφάνεια της που περνά κάτω απ' τα παλινυρά του, αι ενώ τον βλέπει και τον μαντεύει που άγνοια εκεί, περνά χωρίς να τον χωρίζουν ή να του μιλήσει, με μιάν άλλαζωνα περιεργή που γελά εκείνο το περιφανό γέλιο, που τον ταράζει. Ναι, θά της τή πη όλα, θά της παραπονεθώ, κι' ότι ως ακολουθήσει.

Της μίλησε επίτηδες μ' ένα μικρό παιδί, πώς ιην ήθελε για κά, και εκείνη τ' άπάντησε πως θάρρη γρήγορα.

Κι' εκείνος βηματίζοντας νευρικά στο μικρό σαλόνάκι του, σκέπτεται... Μέσα στο νου του συναρμολογεί ότι σκέπτεται να της πη, τα ταχτοποιεί και χειρονομεί οάν να της εκείνη ή ώρα.

«Α!... ένα πατημένο τοιγάρο πάνω στο πάτωμα» σκύβει και το μιστρεί, τί θά πη αλήθεια εκείνη αν τώρλεπε; «Α μά και τα ταουκία του τοιγάρου είναι γεμάτα από χωριά καρμελών, φλούδια μανταρινιών, καμμένα τοιγάρα και τέτοια» με προσοχή τ'α πετάει απ' το παράθυρο, το κλεινει προσεκτικά για να μην παρη ή άερας τ'ά έλαφα πράγματα του τραπέζιού του, και κυριάζει μή τυχόν τ'ά άλλα πράγματα πέσουν στην προσοχή της και τον θύσουν.

Μά βέβαια κι' άλλα: τ'α χαρτιά είναι άταχτοποιητά στα τραπέζια του, μάλιστα το ένα τραπεζομάντιλο είναι τυμβηγμένο ούτω πολύ, σιγρητα καμένα σκόμπια οώθε καίθε, το μελάνι άβουλωτο, τ'α μολύβια ορι στη θέση του, τον καναπέ θέλει σιαιζιμο το πανι τους ή καρέκλες άταχτοποιητες, και μιλμένες όλες μαζί στο πέρισμα—τί άκαταστασία—Θεέ μου...

Σ'ε λίγα λεπτά όλα είναι έτοιμα, ή άγνοια επέφερε και τ'α καρδιοχτύπια. Τώρα είναι ήσυχος γιατί θάρρη και θά είναι όλα εν τάξει. Η γρήγορες μαιίες από τ'α παραθυρά, μήπως φανή εν τώ μεταξυ, είναι τώρα ήσυχες και φυσικές, γιατί εκείνο, ή ηυγος πιά για τήν καλή εντύπωση που θά τή: προσενηθούν όλα, έχει σφίξει μιά πολυπόνητα προσοχή ως τ'ό ε. α παιάθυρο και με τ'ό το ε. α στ' άλλο, ξαπλωμένος μακαριώς στρέφει, έτσι δθθεν, στην τύχη το κεφάλι για να δθ άν έρχεται. «Αλλά να ένα πρσίγμα που του διέφυγε. Τά σκυρπνια του είναι άκαθάρτα, δηλαδή θέλουν έσοκόνισμα. «Αραγε θά προσφάσει; Ση κώνεται, και μ' άνησυχία, άπομακρυνόμενος, δίχεται το βλέμμα στο δρόμο να δθ άν προφταίνη. Κανείς.

Τραβά γρήγορα το μαντίλι του και τ'α σκουπίζει με προσοχή: ύστερα σιάχει τ'ό ζικέτο του, βλέποντας σιόν καθρέφτη ο του άνακαλύπτει, άνάμικτα τ'α μαλλιά του—και κατόπιν διάφορες άλλες έλλειψεις του: τ'α χέρια του είναι ξερά και λερωμένα,

χρειάζεαι στο πρόσωπο έτσι για μυρωδιά, λίγη πομάδα και λίγη πούδρα, λίγη κολωνία στα μαλλιά και καλό χένισμα θέλει βούρτσισμα δλο του τ'ό κουστούμι (καλ-λίτερα θά άι βέβαια αλλάζε κείνο τ'ό υγιές παντελόνι του, που φορούσε με τ'ό άλλο τ'ό καϊάμαιρο) λίγο άισμα σιό μαντιλάκι και πια σι' ατιά του, για να της κάμη εντύπωση ή φυσιογνωμία του σιό ήμ'ιως, που θά καύηση—διονοιά έτσι θέσει σ' Ε-κείνη πλάι στο παράθυρο—μυοισιά σιό φως.

«Ο! αυτά γίνονται με τόσο χτυποκάρδι—κι' εκείνη άκόμα νάρθη μά να: δυό χιτύοι στην πόρτα.

—Ποιός είναι;

—Έγώ—άπαντά μιά φωνή—τόσο γνω-

Πειός; σεΐς; Έλάτ' επάνω.

οιμη, μά σχεδόν ξεχασμένη. Έκείνη.

Κάνει πως δεν εκατάλαβε κι' άπαντ'α άδιάφορα:

—Ποιός έσεΐς; Έλάτε επάνω...

Και δόσπου και σιάχεται ξαπλώνει μακάρια στην πολυθρόνα του, άγνιει το ύψωμένο του πόδι να κουνηθώ παιγνιδίσ-σικα πάνω σ'άλλο και σφριζει άδιάφορα δθθεν, γάγοντας ταντοχρόως τ'ό άνωμα-τισμένο μαντίλι του για τ'α σκουπισθώ, ένθ προέκυψε, για ν' άρωματίσει τήν άτμόσφαιρα.

Τά βήματα που πλησιάζουν άναβαίνον-τας τή σκυλα τ'α σιαιαίτησαν ένω απ' το σαλόνι: άκούγεται έα σφρομο στο χαλί, και να: ή σιολοέττα Έκείνης με τ'ό ίδιο κι' άπαράλλαχτο γέλιο σιή πόρτα:

—Χαίρετε... μ' έξητήσατε κ. Γιώργο...

μέ θέλετε;

—Ναι...κάτι να σ'ας ρωτήσω, να σ'ας πώ...

Μά καθίστε.

—Έχω κάποια δουλειά σπητι μας, πήτε

μου, σ'ας άκούω...

—Α τόσο γρήγορα, ξεκουρασθίτε κάπως

λοιπόν...

Έκάθισαν. Έκείνος φυλομετρούσε κά-

ποιο βιβλίο που βεήκε κοντά του ένώ τή

θαύμαζε με τήν άκρη του ματιού του ο ά-νοχο.

Φορετ' μιά άπλή φορεσιά, καθήμενος πάνω απ' τήν όποια έχει άγίσει το παλ-τό της. Είναι τ'α μαλλιά της άνιμισμένα, σιό άχένιστα, μά είναι όμως, τόσο σφαιρη-κή, που δεν τήν χροϊνίει βλεπεί κατω λα-όπ' ν'ορη, είναι τ'α μάγουλά της τόσο τα-κοόκκινια και σιό κισλένια χιή της πλανιέται τ'ό ίδιο τ'ό ούώω γέλιο.

«Όπως εκάθισε βισοικά, περσίει πα-λτό και τ'ό φουτιάνι της κι' απ' τήν με-ριά της ξεγυρίζει ή σφιγμένη δαήτη καλτοιά δέτα εύκα της, ροδισκισμένη από τήν σισχιά κόλπου. Κι' εκείνη τ'ό βλέπει. Είναι σ'α ένα λουλούδι άναβήσας τ'ό βουνο, με μιά εύωδιά τόσο δισκισ-και ιαρκωτική' έχιέται σιό όμμα τ'ό μορφ'ας της.

«Έκείνη—κι' αυτή σιωπά: τ'α μά της μηχανικά στρέφονται γύρω, κι' άναβή-κάτι που να τούς βγάλει από τήν πα-ντρέπεται να κινιέται, να γυρίσει, ν' ά-ξη θέσει, να άγνη. Η ώρα περνά τ'ό βου-λό άναλλασσει με τή νύχτα. Έκείνη δεν μπου, τ'ό σιέ λ'ξη ν' άρθώση έα έα έσκέπτετο τ'όσην ώρα προσμενότις τήν Σιωπή...

Αισθάνονταν και οι δυό τί καρδίες τ'α άτίθασες να σκιστούν και να πάλιν έ-νίμεσα σιό κλισιά στήθια των: τ'α δέν διακρίνει ο ένας τ'ό άλλον από τ'ό μά-τι τ'α άνιδρα. Έκείνος σκέπτεται τί έτοιμα θά μπορούσε να τής προσφέρει αν έκείνη τ'ό ήθελε, και ιι ζωή θά περσίει πιά σιήν άτέρμονη εντύπια που θάχρονται.

Ένα τρεξίμο τής καρέκλας. Λίγα βήμα-τα. Έκείνη σκηώθηκε πρώτη.

—Καληνύχτα, οαε!...

—Μά εκείνος δεν έχει τή δύνανη ν' ά-παντήση και άπερίσκεπτα σφινει να γή-γη τήν όπια ή άκείνη που ποδ'ε τ'α ρή-ματα της άκούονται κάτω σιό διάδρομο. Ναι έφυγε. Η πόρτα έκλεισε με θορύβο.

Σηκώνεται μηχανικά κι' άπλώνει τ'ό χέ-ρο τ'ό ήλεκτρικό. Φως πλημμυρά το σαλόνι. Και κι' μπροστά σιήν καρέκλα που κά-νεται άρχινά ένα κλάμμα μά τί κλάμμα τ'ό άρωματισμένο μαντίλι βγαίνει και πια από τ'ό βάθος τής τσέπης του, άρωμα-τιστίας τ'ό άδειο σαλόνι και σφουγγιζό-τάκευα του.

Και γονατίζει εκεί, μπροστά σιή ζεστή άκόμα από τ'ό όμμα της καρέκλα, φίλε με θέμη και πυρετό τ'ό τοίωμα που άγνη τ'ό κορμάκι της, άκουμπά με γλυκισμένη καίον του μάγουλο έχει—και σ'ε μιά σιαιή άγάνιαστη ιαπεινώσης και τραγικού πόν-νου, άπελπισιος, άγνιει τή ψυχή του να ζήτηση, μεσα σ' ένα αϊέλωτο και μ' άνα-φυλλη, ά κλαμμα, έκείνο που ποδ'ε τ'ό θάρρη γι' αυτόν...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑ'ΓΑΝΟΣ

*

«Ο Νίκος συναντά ένα φίλο στο δρόμο και τ'ό λέγει ίκενευικά:

—Σε παρακάλεω δάνεισέ μου έκαστο δροχμές γιατι έξχασα τ'ό ποριούλι μου σπητι.

—Όρίστε φίλε μου, αλλά να μην είσαι τόσο άφρημένος. Κι' άν ή γυναίκα σου σου βουτήξει τ'α λεφτά;

—Μπά δεν είχα παρ'α μερικές δεκάρες μέσα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑΝ ΒΛΑΟΤΕ ΣΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΑΘΗΝΑ

Κατά τ'α πρώτα έτη μετά τήν άπελευ-θέρωση ή κοσμική κίνησης τ'ων Αθηνών ή άκρία είχαν άοισθώ, ως πρωτεύουσα τ'ου π'όπου ήτο μηδενική. Πλήν τ'ων συγκε-κρίσεων τής Αδής: τ'ου «Όθωνος και τ'ων άποστειγμένων παραστάσεων αϊ όποτ'α έδίδ-οντο ένιτε εις τ'ας πορείας τ'ων Μεγά-λων λυνάσεων ούδέν άλλο κοσμικών γεγο-νός άπ'όρη. Μόλις τ'ό 1840 κατόπιν χορηγί-ας τ'ου Βασιλικού Ταμείου και τ'ου Δι-ή-νου άνηγόρη τ'ό θέατρον Μπουκούρα τ'ου π'όπου τ'ά έρεπια σφίζονται άκόμη δισκισ-ται τ'ό Βασιλικόν. Η έστρώσις τ'ων παραστά-σεων ένένετο μετά πάσης μεγαλοπρεπείας, έρεπ'α δ'ε ύπ' Ιταλικού θιάσου ή Λου-δοβίκο ή όποια άρεσεν τόσον πολύ εις τ'ό κοινόν όποτε ή ή ύψ'φωνος ήναγκάσθη να έπαυθή τέσπαρας φοράς τ'ό ροντό τής τελευταίας πράξεως κινδυνεύουσα να λι-ποψύσει.

Ζωγράν εικόνα τ'ου Θ'άτρου Μπουκούρα και τής κοσμικής ζωής τής περιόδου εκεί-νης μάς μεταδίδει μιά διασποδισία έπιστο-λή τής Κυρίας έπί τ'ων τιμών τής Αμαλίας Κυρίας Φόν Νόρδελλιαν, τήν όποιαν έγρα-σε προς φίλην τήν έν Βασιλίσσα και άπό τήν έκείνη άποσπώμενη τήν έξη: παράφορος:

«Α παραστάσεις είναι όλιγον θορυβώδεις κατ'α χειροκροτήματα ομοιάζουν πολλάκις τ'ος θύελλα ή σεισμόν. Έσχηματίσθη-σαν ή η κόμματα τ'ά όποτ'α έλαβον τ'ό κα-θ'α ύπ' τήν προστασίαν του μ'α έκ τ'ων έα πρωταγωνιστ'ων τ'ου θιάσου. Αϊ δυό ή άποσπ'α έπωφεληνται τής περιστάσεως και δέγονται εύχαρίστως εκτός τ'ων άνθ'ε-ων και τ'ων στεφάνων τ'ά άθροως έπί τής αργής π'όπ'οντα μεταξ'α τ'α ύψ'ματα βρα-χύα και χονσά δακτυλίδια. Χθές έντο-ύς είχαν πολύ μετριάσθαι αϊ θύελλα και άσχημ'α τ'ων κραυγών και τ'ων χειροκρο-τήσεων τ'ως διότι δεν ήρεσαν ή παρ'α τ'α και ο ύψ'φωνος, τ'ως όμως διότι τ'ό κο-ινόν έπεισθη ότι ο βασιλεύς δυσηρεστήθη εκ τ'ου άπ'ροβ'ολικού θορύβου και ως έκ τ'ου-του δεν παρ'εστη εις τ'ας δυό τελευταίας παραστάσεις.

Αν πράγματι ο τελευταίος ούτος λόγος ήτο ή αίτία τ'ου μετριάσθαι τ'ου θορύβου, τ'ότι τ'α κοινόν διότι ούτω έκδιλου-ται ή πρός τ'ον Βασιλέα, ως ίδρυται τ'ου θιάσου εύγνωμοσύνη του».

Εις τ'ό θέατρον τ'ου Μπουκούρα έδόθη και διά πρώτην φοράν κατ'ά τ'ό 1841 ο πρώ-τος χορός μετρημεισμένων κατ'α τ'ας Απο-κ'α. Τ'ι γ'ονός επανηγορίσθη και έπρο-κ'ασις μεγάλην συροήν' ως ήτο φυσικόν όμως επικολούθησαν διάφορα έκτροπα, ά-π'α και άσχημ'α, και ο χορός μόλις με-τ'α π'επειαν επανελήφθη. Αδ'α δαν άρ'α τ'ήν άριστοκρατίαν. Επειρία τάξις ή όποια έσχηματίσθη εκ τ'α εμ'ισίων διπλήλων και τ'ων έπιτη-δ'ων διήγε βίον κοινωνικόν άφελή και όλιγοδύπινον. Όλίγη ρεπ'νία και ένα π'ό σπαργάλα, ή έπί τ'ό πολυτελέστερον έλ'α φροτιά και πορτοκάλια ήσαν άρκε-τά τ'ας συγκεντρώσεις τής μεσαιύς τά-ξεως.

Εκ'αλώς πολυτελείας ήτο ή εκολο-γ'όπ'οντα και ή σπανικότητα τήν όποιαν παρουσιάζαν ή νοικοκυρά και αϊ θυγατέρες τής και τήν έσεργίζαν ζεστή. Μεγάλη καλυτέλεια ήτο ο χαλβάς και μάλιστα ο σπ'ακ'ος σφροδύμενος με κουτάλι τής σούτας. Έθεωρείτο έντροπή και έλλειμ'α σούτας, να προσφέρουν κατ'α τ'ας συγκεντρώσεις τής μέσης τάξεως ότι δ'ήποτε άγνωστο έτοιμο από τ'α σύγχρονα ζα-κ'α.

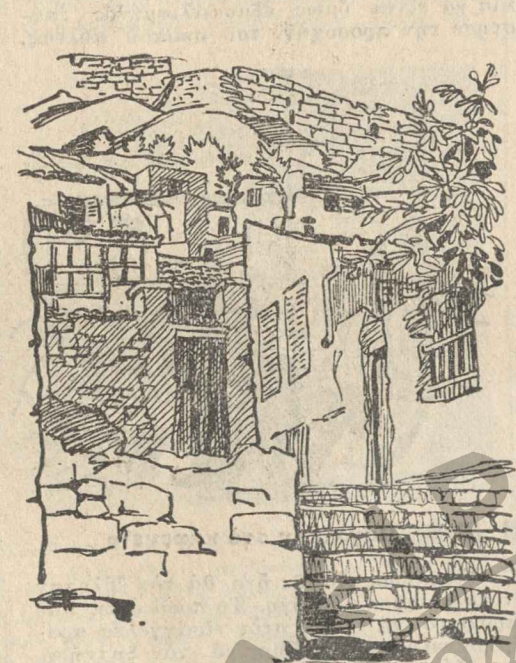
Μεταξ'α τ'ου Γάλλου παλαιστού και τ'ου Υδραίου ήρχισαν δεινή πάλη και εις μ'αν

χαροπλαστεία δηλαδή κάντιο, κουρκέτα, καραμέλλες τής ζάχαρης κ.λ.π.

Εις τ'ας συναναστροφάς έπεκράτει μέ-χοι πρό όλίγων άκόμη ετών ή Τουρκική συνήθεια τ'ου χωρισμού τ'ων άνδρών από τ'ων γυναικών. Μόνον εις τ'ους χορούς έ-πιτρέπετο ο συγχρωτισμός αλλά και έδώ έθεωρείτο ύποπτος και αυτή ή χειραψία. Οί χορευτάι με τ'ας χορευτρίδας συνέδον τ'α χέρια των με τ'ο μανδύλιον και ούτω ή έπαφή καθίστατο δύσκολη. Συνομιλία κατ'ιδίαν μεταξ'α άνδρος και γυναικός άπετέλει σκάνδαλον και κίνδυνος διά τ'α δημιουργί-ση καλίστην φήμη διά τ'ό θήλυ.

Ούτε εις ατ'ας τ'ας άρροβωνισμένες ή τ'ας μελλονόφους έπετρέπετο ιδιαιτέρα συνομιλία ή ό τοιούτ'α απομόνωσις. Υπό τ'ους όρους ατ'ους ή ζωή τής μέσης και κατωτέρας τάξεως ήτο πολύ περιωρισμένη έν συγκρίσει προς τήν σήμερον κρατούσαν κατάστασιν.

«Ο λαός τ'ων χειρονακτών και χειροτε-χνών εύρίσκετο κοινωνικώς εις πρωτόγονον

Μιά γωνιά τής συνοικίας «Αναφύτ'ικα» πεύ με τ'ας άνακακάς πεύ άρχισαν σ'ε λίγο θά άνήκη κι' αυτή στο παρελθόν.

κατάστασιν πολιτισμού. Τ'ό έπεισόδιον μά-λιστα τ'ου Γάλλου παλαιστού Γάσκωνος δίδει πλήρη σχετικήν εικόνα. Τ'ό έπεισό-διον ατ'ό έγινε τ'ας άπόκρη ύπό τ'ας έ-ξης περιστάσεις:

«Ο Γάλλος τυχοδιώκτης Γάσκων προσε-ρχόμενος εκ Μασσαλίας και άπαγγελόμενος τ'όν παλαιστήν άρχίζη εις Αθήνας και έ-νοικιάσας άντι εθελούς τιμή: τήν μ'ανδραν ή όποια εθρίσκετο εις τήν διαστασίωσιν τ'ων δδών Αιόλου και Ερμιόδου προεκά-λει τ'ους γενναίους εκ τ'ου λαού εις πάλην.

Ο Γάσκων είχε τοιχοκολλήσει προγράμ-ματα και όρισεν εισόδον ύαν... πεντήραν. Κόσμος πολύς παρηκολούθει τήν πάλην άλλ' εις τ'ό τέλος ή Έδ'ική φιλοτιμία άρχισε να θίγεται διότι ο Γάλλος παλαιστής να-τέβηεν όλους τ'ους άντιπάλους του, όταν τέβηεν δ'αυτός επήδησεν εις τ'ο παλκοσαίνικο ένας τεράστιος Υδραίος κρατώντας τήν άκρη τής βμάκας του διά τ'ων δακτύλων.

Μεταξ'α τ'ου Γάλλου παλαιστού και τ'ου Υδραίου ήρχισαν δεινή πάλη και εις μ'αν

στιγμήν ο νευρώδης νησιώτης άνέτρεψεν τ'όν Γάλλον. Τ'όν έρωσε έλ'ι τής σκηής και τ'όν έπίτησεν εις τ'ό στήθος. Η νίκη ήτο τοχεία και περιφανής και ο δ'ολος έ-ξεοράγη εις θύελλα κραυγών και άποδο-κιμιασών κατ'α τ'ό ήττηθέντος. Αδίκως ο Γάλλος παλαιστή: ήγέθη και διεμαρτύ-ρετο ότι κακός ήγίθη διότι ο νησιώτης τ'όν κατέρριψε παρ'α τ'ους κανόνες διά τρι-κ'λοποδίας. Κανένας δεν τ'όν άκουε.

«Ο δ'ολος ώρύετο και έπετέθη κατ'α τ'ου Γάλλου όστις έτόρηπ εις φυγήν πηδήσας εις τ'όν δρόμον άλλα και έκει έσυνηχισθη ή καταδίωξις του. Τρέχων πανικόβλητος ο δυστυχής και βαλλόμενος διά τ'ό μέγαρον τής Γαλλικής Προσβείας κατάφορτος άκαθαρ-σών και μολώπων. Αντιθέτως ο Υδραίος έμαρακτ'ηρίσθη ήως και σωτήρ τής εθ'νι-κής φιλοτιμίας.

«Ο λαός τ'όν περιέφερε εις τ'ας χείρας, κατόπιν τ'όν έστεφάνωσε διά προχέρον δα-φν'η: και τ'όν άνέβασε εις ένα άλογο κατό-πιν δ'ε έν διαδήλωσει περιήχοτο τ'ας δια-φόρους όδους τής πόλεως και παντού τ'ου προσέφερον κρασί, γεύματα και χρήματα.

Τ'ό άπλούστατο ατ'ό γεγονός έωρτάσθη ως νίκη εθνική, και από λαϊκούς τύπους συνετέθησαν διάφορα τραγούδια τ'ων όποι-ων τ'ό έπικαιότερον είναι τ'ό έξη:

«Εάν δεν ήξερες Φραντσέζε να παλαίψης.

π'ε κολλούσες τ'α χαρτιά,

σ'α σοκάκια τ'α πλατεία!

«Εάν δεν ήξερες να φ'ας τ'α μακαρόνια

π'ε ξενες σου τ'ού.

«Τήν κακή σου τή ψυχρή!»

«Ετσι διασκεδάζαν παλαιότερα εις τ'ό

κλεινόν Αστν.

Ο ΠΑΛΑΟΣ

ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Αυτός, καβάλλα στο γαϊδούρι τ' άχαμό, χλωμή έλ'ια σ'ε ατ'ι του περασμένη, σιήθος πλατύ, μαυριδερό, γυμνό και... σκούφια πσοκ'φαλε πεσμένη.

Ατ'η, π'ό πίσω τ'ό κορμό της ξαλωμένη, μ'α γκ'ιστ'α στο δεξί, και στο ξεροβί τ' άδ'αχτ' από τή ροκά τή ζωμένη, βουβή στο δ'όμο, και στην κούραση, βουβή!

Και περπατούν κι' οι δυό για τ'ό χωριό που μ'α καλ'α χαρταρένια τ'ους προσμένει. Κομπόδεμα στην τ'άση του βασιλέ... ατ'ός! κι' ατ'η, από τή στράτα τοιαύ- (σμένη.

Και φτάνουνε! Μ' ός ξεζαλών ή γειά σιγά —σ' ένα λιθάρι 'μπρός στην πόρτα της, —έκει— τ'ό μπροδάκι που'νυστάζει κι' είν' άργά...

Ατ'ός, που δεν ξεχνάει τ'ό ρακί, τρεχάτος ξεπερσέει, δίχως λέξη... π'οιν' κλειστό ο καφενές να π'η πεντέτη.

Πελασγός

ΑΛΛΟΤ Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΤ ΤΑ ΨΑΡΑ ΤΟΥ

Ο Π. ένα παιδί του λαού κατόρθωσε να εξασφαλίσει μία καλή θέση στο αστυνομικό Σώμα.
Είχε γίνει υπαστυνόμος Β'
Στην υπηρεσία του ήτο πάντα φιλότιμος. Όπως όμως ήλκοι οι άνθρωποι είχε και αυτός τα ελαττώματά του.

Το σπινθηροειδές ελάτωμά του: 'Ητο θρησκόληπτος. 'Ηθελε επίσης όλος ο κόσμος να είναι θρησκόληπτος!
Οι συνάδελφοί του εξεμεταλλεύοντο την θρησκόληψήν και την αφέλειαν του απλού κοινού αστυνομικού. Πήγαιναν εις το γραφείο του, ή δίπλα στο τραπέζι του καφερένιου όπου εκάθηντο, πέρνανε ύψος στενοχωρημένου και άρχιζαν:
-Νά πάρεθ' ο διόβολο...
-Μή...μή...εξενέβεινεν ο Π.

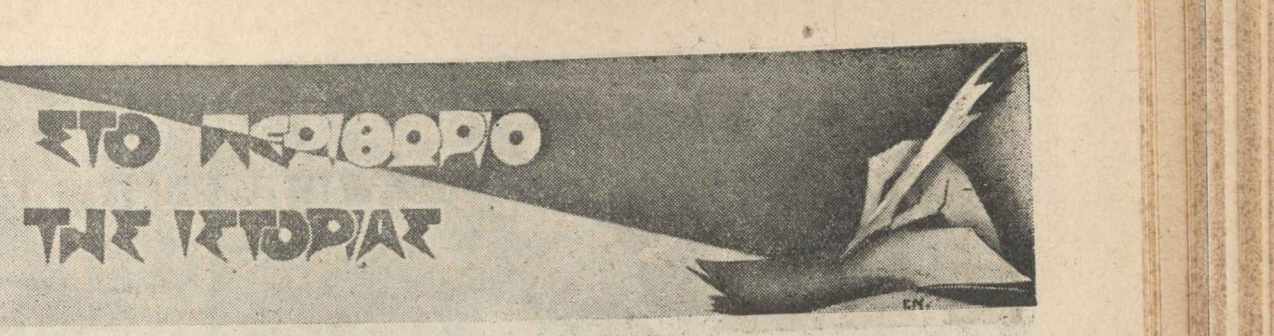
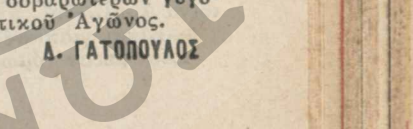
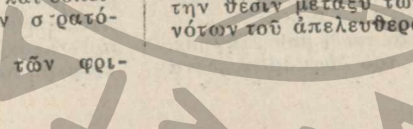
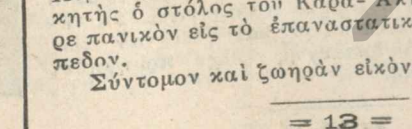
Εκείνη: 'Τι παθόντες που είσαι φίλε μου. Σήμερα πάλι σε είδα με μία ελπίδα. Είναι μία που την βλέπω για πρώτη φορά μαζί σου.
'Εκείνος: 'Α'Ε τότε θα ήταν η γυναίκα μου.
'Ο πατέρας: 'Α'Οστε μου ζητείτε να σας δώσω την κόρη μου; 'Η απάντησής μου όμως εξαρτάται από την οικονομική σας κατάσταση.
'Ο υπηρέτης γαμβρός: 'Τι περίεργη σύμπτωση! Και η οικονομική μου κατάσταση εξαρτάται άκριβως από την απάντησίν σας!.

Εκείνη: 'Εστέρε όταν κανένας ένοχος τικός με ρωτά που κατοικώ, του λέγω την έσοχό.
'Εκείνος: 'Α'Οραίο μέσον αλήθειας. Τι ένοχη που είσθ! Πράγματι ένας πέπλος που άκριβως κάθεσθ.
'Εκείνη. άφηρημένη. 'Στην έσοχό.
Διάλογος μεταξύ δύο ζωγράφων.
'Πούλησες τίποτα τελευταίως;
'Ναι. τὸ παλτό μου, και δύο ζευγάρια παπούτσια.
'Εκείνη. 'Η μητέρα μου ήταν πολύ άρα.
'Εκείνος. 'Α'Οστε σεις μοιάσατε το πάτερ σας!.

Εκείνη. 'Από όλους κ. 'Αγουρίδη μου άρέσει ο γιος σου. 'Ησάτα.
'Α' μάστα, συμφωνούμεν.
'Α' δά, δὲν τὸ πιστεύω.
'Έχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Και τότε: 'Νίκο.
'Τι εὐγενὴς χαρακτήρ, διελογίσθη παρατηρούμενα μέχρι διακρίνων ἡ έρασμία σου.
'Α'ράς και μάρτυρα διὰ τὴν δώση ἐπί-πλοια. 'Αν και άσχημος ἄς εἴη.
'Ο Νίκος φθάνει και ὁ 'Αγουρίδης τοῦ ὄρου θριαμβευτικῶς:
'Η δεσποινὴς Ισχυρίζεται ὅτι χορεύει καλά. Μὰ τί δὲν γνωρίζεσθε;
Και με ὕψος συμβολαιογράφου ἀναγινώσκοντος γαμήλιον συμβόλαιον, προσθέτει ὁ 'Αγουρίδης:
'Η δεσποινὴς 'Ερασμία Κριτοβουλίδου.
'Ο κ. Νικόλαος 'Ησάτας υπάλληλος τῶν ἀνταρκαρχεῶν τῆς Κύμης...

Εκείνη. 'Από όλους κ. 'Αγουρίδη μου άρέσει ο γιος σου. 'Ησάτα.
'Α' μάστα, συμφωνούμεν.
'Α' δά, δὲν τὸ πιστεύω.
'Έχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Και τότε: 'Νίκο.
'Τι εὐγενὴς χαρακτήρ, διελογίσθη παρατηρούμενα μέχρι διακρίνων ἡ έρασμία σου.
'Α'ράς και μάρτυρα διὰ τὴν δώση ἐπί-πλοια. 'Αν και άσχημος ἄς εἴη.
'Ο Νίκος φθάνει και ὁ 'Αγουρίδης τοῦ ὄρου θριαμβευτικῶς:
'Η δεσποινὴς Ισχυρίζεται ὅτι χορεύει καλά. Μὰ τί δὲν γνωρίζεσθε;
Και με ὕψος συμβολαιογράφου ἀναγινώσκοντος γαμήλιον συμβόλαιον, προσθέτει ὁ 'Αγουρίδης:
'Η δεσποινὴς 'Ερασμία Κριτοβουλίδου.
'Ο κ. Νικόλαος 'Ησάτας υπάλληλος τῶν ἀνταρκαρχεῶν τῆς Κύμης...

Εκείνη. 'Από όλους κ. 'Αγουρίδη μου άρέσει ο γιος σου. 'Ησάτα.
'Α' μάστα, συμφωνούμεν.
'Α' δά, δὲν τὸ πιστεύω.
'Έχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Και τότε: 'Νίκο.
'Τι εὐγενὴς χαρακτήρ, διελογίσθη παρατηρούμενα μέχρι διακρίνων ἡ έρασμία σου.
'Α'ράς και μάρτυρα διὰ τὴν δώση ἐπί-πλοια. 'Αν και άσχημος ἄς εἴη.
'Ο Νίκος φθάνει και ὁ 'Αγουρίδης τοῦ ὄρου θριαμβευτικῶς:
'Η δεσποινὴς Ισχυρίζεται ὅτι χορεύει καλά. Μὰ τί δὲν γνωρίζεσθε;
Και με ὕψος συμβολαιογράφου ἀναγινώσκοντος γαμήλιον συμβόλαιον, προσθέτει ὁ 'Αγουρίδης:
'Η δεσποινὴς 'Ερασμία Κριτοβουλίδου.
'Ο κ. Νικόλαος 'Ησάτας υπάλληλος τῶν ἀνταρκαρχεῶν τῆς Κύμης...

ΣΑΜΙΟΙ & ΧΙΩΤΕΣ ΣΤΟ 21

Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ 'Αγῶνος τοῦ 21, οἱ ἀπὸ αἵματος και παραδόσεων εὐγενεῖς κάτοικοι τῆς Χίου προσέφερον μίαν ἀπὸ τὰς δραματικωτέρας σελίδας.
Περὶ τὰ τέλη τῆς ἀνοίξεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐλευθερίας, οἱ 'Υδαῖται προσεπάθησαν νὰ παρασύρουν τοὺς Χιώτες εἰς τὴν ἐπανάστασιν μετὸν στόλον τοῦ Γιακουμάκη Τομαζή. Πρωτοῦ ἀνοίξουν αἰθριώτεροι ὀρίζοντες εἰς τὸν ἀγῶνα, οἱ Χιώτες ἐκλήθησαν νὰ προσχωρήσουν καὶ «νὰ διαθεσούν—ὡπως τοῦ; ἔγραψαν οἱ 'Υδαῖται—μέρος τῆς καταστάσεως τῶν ὑπὲρ τοῦ πανιό».
'Αλλὰ τὸ πέρυσμα τοῦ στόλου Γιακουμάκη Τομαζή ἀπὸ τὴν Χίον ὄχι μόνον ἀπέρη ἀνύχης ναυτικῆς ἐκστρατείας, ἀλλὰ καὶ ἀπετέλεσε τὸ προμήνυμα τῆς καταστροφῆς τῆς νήσου ποὺ ἐπικρατοποιήθη κατὰ τὴν μεγάλη ἐβδομάδα τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐλευθερίας.

Αὐτὰ διηγείται ἡ Χιώτικη παράδοσις διὰ τοὺς Σαμίους καὶ τοὺς Ψαριανοὺς ἐπαναστάτας, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ καταλογίζει τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς τῆς νήσου καὶ τῆς τρομερᾶς ἀνθρωποθυσίας ποὺ ἠκολούθησε.
'Αντιθέτως ὁμως, αἱ παραδόσεις τῶν Σαμίων ἀποδίδουν τὴν καταστροφὴν εἰς τὸν φόβον τῶν Χίων, οἱ ὁποῖοι, ἀδῶσι καὶ ἀπόλεμοι, μολὶς ἀντίκρυσαν τὰ ταγκαλάκια (πολεμιστὰς) τοῦ Καρᾶ-'Αλή, διελύθησαν. 'Ιδού δύο χαρακτηριστικαὶ ἐξ αὐτῶν: 'Η πρώτη ἀφορὰ τρεῖς Χιώτες ποῦ, ὅταν ἀπεβίβασθ' ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς μίαν στέγην, ἔκρουσαν ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς μίαν στέγην, ὁ ἄλλος εἰς ἓνα δένδρον. Τὰ ταγκαλάκια πέρασαν μπουλούκια-μπουλούκια καὶ δὲν τοὺς ἀντιελθόντες. Κάποιος στρατιώτης, ὁμως, ποῦ ἐβραδυποροῦσε, ἐκτύπησε τὸν σαιμπούκι του στὸν τοῖχον, γιὰ νὰ πῆσῃ τὸ σάχην του. 'Ο Χιώτης ποῦ εὗρίσκετο στὸ δένδρον, φοβηθεὶς ὅτι ἦτο κρότος σπαιθιοῦ, ἐφώνασεν:
—Στάσου ἀγαδάκι μου καὶ κατηβαίνω...
Σφάροντάς τον ὁ Τούρκος στρατιώτης καὶ ἰδὼν τὸ αἷμα του, εἶπε:
—Μαῦρο ποῦ εἶνε τὸ αἷμα τοῦ γκισοῦρη!
Τότε ὁ Χιώτης ποῦ εὗρίσκετο εἰς τὴν στέγην, ἐλπίσων, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, ἐφώνασε:
—'Ελθαῖς ἡφαγεν, ἀφεντάκι μου;...
—'Αλλ' ἐπέραςε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ παλὶ τοῦ στρατιώτου. 'Ο δὲ τρίτος Χιώτης ποῦ παρηκολούθει ἀπὸ τὸν μαυροτόκον μετ' αὐτὴν τὰ συμβαίνοντα, εἶπε:
—Οχοχὸ! Κάλια ἐγὼ ποῦ ἐν μιλῶ...
'Εοφάνη ὁμως καὶ αὐτὸς ἀμέσως.

Βυτχόβιου ανακρίτης σε μία μικρά κωμική ιστορία κοντά στον κόλπο της Κορσικής. Μία μέρα στο νησί μου έφθασε ένας αγγλός περιηγητής και νοίκιασε για άρκετά χρόνια μία βίλλα κοντά στον κόλπο με μόνο σκοπό να κυνηγά και να ψαρεύει. Σε κανένα δεν μιλούσε, πάντα έβλεπε μακριά από την πόλη και μία ή δυο φορές καθόποτι έκανε σκοποβολή.

Έννοείται πως οι ενόπλιοι δεν περιορίστηκαν μόνο σε ύπνους. Έπλεσαν και διάφορα παραιτήσια εις βάρος του. Άλλοι λέγανε πως ήταν μία σπουδαία πολιτική συντομία που για πολιτικούς λόγους έπρεπε να κρατηθεί από την πατρίδα του. Άλλοι έβελωναν παρανομιότητες τα άσημα έργα των με τοιαύτα λόγια, ότι είχε διαπορεύσει ένα μεγάλο έγκλημα κι ήθελε στην Κόστα να τον κηρύξει. Τη επόμενη μέρα μου έκανε να δειχτεί να μάθω λεπτομέρειες για το πρόσωπο αυτό, που οι κάτοικοι της Βόρεια είχαν τιμωρήσει με ένα μυστηριώδη πέπλο. Όλες όμως οι προσπάθειες μου πήγαν άδικα. Δεν κατάφερα να μάθω περισσότερα από το ότι λεγότανε σερ Τζών Ρόβελ.

Μη μπορώντας να κάνω τίποτα άλλο περιολίστηκα από να παρακολουθώ, από κοντά, γοργά μέσα τα πάντα να μπουκιάσει να αναστατωθεί τίποτα το υπέροχο. Η διαδοχική όμως εξακολούθηση και έρευνα να δοθεί όποιοδήποτε ένα τέλος στην ύπνωση αυτή. Για το σκοπό αυτόν άρχισα να κυνηγώ τακτικά έξω από το σπίτι του στο δάσος.

Και δεν άργησε να μου παρουσιασθεί η περίπτωση. Μία μέρα σκότωσε μία πρόδι-κα και ο σύζυγός μου μόλις την έφερε. Άλλα έγω ήρθα πλησίασα τον σερ Τζών Ρόβελ, τον ζήτησα συγγνώμη για το θάρος μου και την ενόχληση και τον παρακάλεσα να δειχτεί την πρόδι-κα.

Μ' αυτό τον τρόπο καθόρθωσα να τον δω από κοντά. Ήταν μεγάλος με κακίνα γένεια, φαρδιές πλάτες, σαν Ήρακλεις. Δεν είχε τίποτα από την αγγλική ζωηρότητα πάνω του. Με ηγήρε στην σκέψη σε Γαλλική γλώσσα με προφορά βαρύ και άνοιξε σιγά-σιγά κουβέρτα.

Ένα βράδυ που περνούσα έξω από το σπίτι του τον είδα καθισμένο στο περιβόλι του να καπνίζει. Με είδε και με φώναξε να του προσφέρω μία μύρα.

Με δέχθηκε με τη σοβαρή αγγλική ευγένεια και μου έδωσε θέσι δίπλα του. Μου μίλησε με θαυμασμό για τη γλώσσα και φαινόταν πως είχε όρεξη για κουβέρτα.

Έτσι αν και με μεγάλες προφυλάξεις δεν άργησα να τον ρωτήσω για τη ζωή του και τα σχέδιά του.

Γέλασε πλατειά.

—Είχα πολλές περιπέτειες σέρ μου άφηνης. Ύστερα μου μίλησε για το κυνήγι του Ιπποπόταμου, του ελέφαντος, της τίγρης και του γορίλλα άκόμη.

—Όλα τα ζώα αυτά είνε έπιφοβα; τον ρώτησα.

—Όχι τόσο όσο ο άνθρωπος, μου άπήντησε και προσέθεσε γελαστός: κυνήγησα άκόμη και πολλούς ανθρώπους.

Κατόπιν με παρακάλεσε να άνευθω στο σπίτι του να μου δείξει τα πιστόλια του. Το σούβλι του ήταν στρωμένο με μαύρο μεταξωτό γανιρισμένο με μεγάλα κίτρινα λουλούδια.

—Είμαι γιαπωνέζικο πανί μου έδειχσε. Σιό μέσον όμως του ύψους είναι

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Τε 5 ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΙΣ'Ν

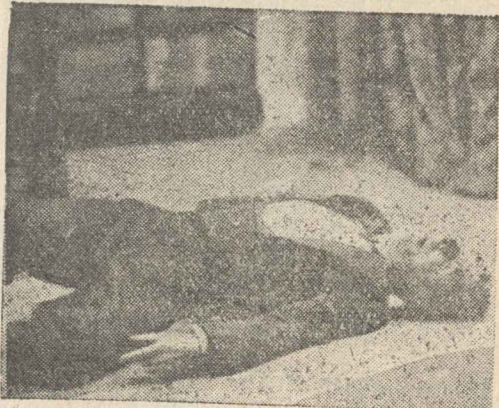
πράγμα τράβηξε την προσοχή μου. Πάνω σ' ένα κόκκινο τεράστιο πανί ήταν κάτι κρεμασμένο. Πλησίασα πιο κοντά. Ήταν χέρι ανθρώτινο; Όχι, χέρι σκελετού με κίτρινα νύχια. Γύρω από την παλάμη μία μεγάλη άλυσίδα έδεμένη σφιχτά το κρατούσε πάνω σ' ο πανί.

—Τι είναι αυτό; ρώτησα.

—Είναι η μάλλον ή αν μία φορά ο χειρότερος έγθρός μου, έρχότανε από την Άμερική, κόπηκε με ξίφος γδαρθηκε με κοφτερές κότερες και ξεράθηκε όχτώ μέρες στόν ήλιο!

Άγγισα το χέρι έκ'ενο. Ήταν χέρι κολλοσοφί με μεγάλη δάχτυλα και γερά ποινίδια όπως δε ή αν κομμένο σ' έκανε ν' αναλογίζεσαι μία έκδίκηση.

—Θά ήταν δυνατός αυτός ο άνθρωπος, του είπα.

... Βρήκα το πτώμα του ξεπλωμένο...

—Ω! γιές. Μα έγω ήμουνα πιο δυνατός, έβαλα την άλυσίδα αυτή να το κρατά...

—Μά τώρα πια το χέρι δεν μπορεί να φύγει και η άλυσίδα σας πια δεν έχει κανένα σκοπό.

—Ήδεις πάντα να γίνεις και η άλυσίδα είναι άναγκαία. Έβλεπα τον αγγέλο στο πρόσωπο και σεπτόμουν: Είναι τρελός; Μίλησα για άλλα πράγματα. Είδα τα όπλα. Τρία πιστόλια γεμάτα ήταν δώ κι' εκεί λές και ο άνθρωπος αυτός να φοβότανε ξαφνική έπιθεση. Πολλές φορές ξαναπήγα σπίτι του χωρίς να μπουκώσω να του άποσώσω περισσότερα από όσα την πρώτη φορά για το κομμένο χέρι.

Ένας χρόνος είχε περάσει από τότε. Κι' ένα πρωί ο υπηρέτης μου πήκε στην κίμαρά μου και μου άνήγγειλε πως ο σερ Τζών δολοφονήθηκε την νύχτα.

Ύστερα από λίγο έμπαίνα στο σπίτι του με τον Άστυνόμο και τον Άρχηγό της Χωροφυλακής.

Στις άρχές ένογοποιήσαν τον υπηρέτη του. Μα ήταν άθωος. Πήκα στο δωμάτιό του και βρήκα το πτώμα του ξεπλωμένο στη μέση με σχισμένο το σακάκι. Τα έπιπλα ήταν άνω κάτω και έδειχναν πως πριν πεσει ο δυστυχής είχε προηγηθεί τρομερή αάλη.

Ο Έγγλέζος είχε πνιγεί.

Το μαυρισμένο και προσιμένο του σώμα έδειχνε έκπληξη. Μέσα στα άρματα του δάχτυλα κρετούσε ένα πράγμα καλώς του είχε πέντε τρύπες που ήσαν μάτες αίματα.

Σε λίγο ήρθε ο γιατρός και έβγαλε τις τρύπες του λαιμού.

—Μπορεί να πή κανείς πως πνιγεί από σκελετό ελε!

Ανατρίχασα. Χωρίς να θέλω έβγαλα τα βλέμματά μου στο μέρος που ήταν μαρμένο το κομμένο χέρι. Δεν ήταν εκεί. Η άλυσίδα ήταν κομμένη.

Έσκιψα πάνω από το νεκρό και έβγαλα με φρενάντα σ' ένα έμμορφο σπητάκι τα το ένα δάχτυλο του χεριού αυτού που από τη δεινερή γάλαγα...

...

Η άνακρίσις που έγιναν δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Καμιά πύλη και κανένα παράθυρο δεν είχε άνοιχτεί τα σκυλιά δεν είχαν ξυπνήσει. Ο υπηρέτης του κατέθεσε τα έξι στην άνακρίση.

Εδώ και ένα μήνα ο κήρυς του ανωνταν πολύ τραγμένος. Είχε πάρει πολλά γράμματα που τα διάβαζε και τα έλεγε άμέσως. Πολλές φορές χτυπούσε λυσσομανά με το μαστούρι του το κομμένο χέρι μέχρι την βραδυά του έγκληματος βρίσκονταν δεμένο σ' ή θέσι του.

Κοιμότανε άργά και κλειδώνονταν προσοχή. Πολλές φορές την νύχτα από την κίμαρά του άκούγονταν φωνές σαν να βρίζε κανέναν. Την βραδυά του έγκληματος δεν άκούστηκε τίποτα. Και το πρωί σαν πήκε ο υπηρέτης του στην κίμαρά του τον βρήκε νεκρό.

Οι ήξερα το διηγήθηκα στους έμμορμους της άστυνομίας. Δεν κατάφερα όμως τίποτα αν και έψαζαν με προσοχή όλο το νησί.

...

Ένα βράδυ, τρεις μήνες ύστερα από το έγκλημα, είχα έφτάσει. Μου φαινόταν πως έβλεπα το κομμένο χέρι να κρέιταν σαλαμάντρα στους τοίχους.

Τρεις φορές ξύπνησα κείνη τη νύχτα. Το πρωί στο γραφείο μου μου φώναξε ο άρχηγος της άστυνομίας να πάω να πάρω το σέρ Τζών.

Το ένα δάχτυλο έλειπε...

Αυτή κυρίες μου είναι ή ιστορία μου. Δεν έμαθα τίποτα παραπάνω.

Η γυναίκες ήσαν κίτρινες και τις μάλιστα έρεμε. Μία άλλη φώναζε:

—Μά δεν θά κοιμηθώ με άποψη από το φόβο μου, αν δεν μά, έξηγήσητε πως έγινε αυτό...

—Σκέπτομαι πως ο κάτω ός του χεριού που δεν πέθανε ήλθε κι' έπνιξε ένα βράδυ τον σερ Τζών με το άλλο του χέρι. Αυτό είνε όλο. Αυτή είνε ή γνώμη μου, άπαιτησε ο δικαστής; Κι' ένα μείδισμα άπέσπεξε στα χείλη του.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΙΣ'Ν

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

ο πρωταγωνιστής τες «Ούραν. της Δέξης»

νή όταν παριστάνονται ή ταινίες του, και κανείς από τους διευθυντές του δεν κατόρθωσε άκόμα να τον πείσει, να βγάλει ένα λογίδριό στο κοινό.

Μην νομίζετε γι' αυτό ότι το έπαγγελμα του άστέρος του είνε διάσφαιτον. Έκ'ετος πρώτος άαγ'ωρίζει ότι αν και ή άόξα είνε έμμερος, είνε όμως πολύ γλυκύα. Το άρέσει να τον άαγ'ωρίζουν διαν πηγαίνει στο θέατρο και άγ'απ'ά ιδιαιτέρως τ' άμέτρητα γράμματα που παίρνει από τους θαυμασιούς του. Το άρέσει να κερδίσει πολλά για να τα ξοδεύει για

Γκάρυ Κούπερ

τους γονείς του και για τα μεγαλύτερα του άδέλφια.

Δεν είνε διάλου κοινωνικός, άντιπαθεί την συντροφιά γυναικών και άνδρών, και έκτος από την Λούπε Βαλές δεν σ'αίτ'εται με το γυναικείο φύλο του Χόλλυγουντ. Δέ παίζει όποτε γέννις, όποτε γκόλφ, όποτε πολύ. Όταν όμως έχει μία έλεύθερη μέρα, πηγαίνει στο κήμα ενός φίλου του στο Ρίβερ-Σάι και εκεί περνάει όλη την ημέρα του επάνω στο άλογο.

Ο Γκάρυ έχει ένα μόνον έλάττωμα: Δεν είνε ποτέ τακτικός στην όρα του, αυτό το έχει συνηθίσει σε τέτοιο βαθμό, που σπανίως σκέπτεται να ζητήσει συγγνώμη όταν κείνη να τον περιμένουν.

Το όνειρό του, είνε να έμμεταλλευθή τις γαίτες που έχει σ' ή Μοντάνα, και να κείνη ένα άγρόκτημα κατά την τελευταία λείαν της έπιστήμης. Έλπίζει να έξακολουθή να έχη έπιτυχία στην όδόν, θέλει

να πανδρευθή και ν' άποκτήσει πολλά παιδιά.

Ο Γκάρυ Κούπερ μετλήσε σχεδόν όλους τους ρόλους στην σκηνή. Ήτα Κόου-Μπού, στην ταινία, «Ο Δάμων της Άριζόνας» άεροπόρος στο «Οι Πιλότοι του Θανάτου» στρατιώτης στο «Σπαχί» και το ρόλον του κομψού νέου, στο Καράβι των Ονείρων και Γάμος υπό Δοκίμην. Ίσως οι διαφορές τούτοις της ζωής π' έξισως, έκαμαν τόσο διάφορο τον χαρακτήρα του Κούπερ, ώστε να μπορέ να παρουσιάζεται σε όλους τους ρόλους με την ίδιαν πάντοτε έπιτυχία.

Είνε ένας άθλητής και ένας καλλιτέχνης.

Έπτερεί θαμνάσια και όλες οι άκροβασιές που κάνει είνε άποτέλεσμα μιάς συστηματικής γυμναστικής. Το σοβαρό του παίξιμο χωρίς χειρονομίες και θαυμασμούς τον άμνουν ένα πραγματικό καλλιτέχνη και όχι ένα άπλο πρωταγωνιστή για να παίξη έρωτικές σκηνές.

Το τελευταίο έργο που γύρισε έφέτος με την διάσημον Μαρέν Νιέτοριχ είνε ή «άμένες καρδιές», πολύτιμο τελευταίως στο Παρίσι με μεγάλη έπιτυχία και άσφυλώς δεν θά άργήσουμε να το δούμε και στους κινηματογράφους μας.

Ο ΜΕΤΕΡΑΝΣΕΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΤ

—Η Γκρέτα Νίσεν, ή Νορβηγίς ήθοποις ή όποια ήρ διάσημος στον βαβόκινηματογράφο, άναγκάστηκε ν' άποκριθή τη τελευταίως γιατί ή ξένη προφορά της δεν της επέτρεπε να παίξη σε όμιλούντα έργα. Βάλλθηκε λοιπόν να μάθει καλά τα αγγλικά και να χάσει την ξενική προφορά της. Άλλά ή εφ'όσον ή τυχρή! Όταν ζήτησε να ξαναπαίξη στη Φόξ Φίλμς έδωσαν τον κυριώτερον ρόλον στο έργο «Εί-ναίτε δλων των Έθών» για τον όποιον άκριβώς χρειάζετο να έχη ξένη προφορά.

Κι' έτσι όλοι οι κόποι της που έκανε για να πάρη την άγγλική προφορά πήγαν στα χαμένα, και τώρα ή Γκρέτα Νίσεν προσπαθεί να ξαναβρή την όμιλία της πατρίδος της.

Η προλήψεις των άστέρων

—Η Γκρέτα Γκάρμπο φοβάται τον άριθμό δεκατρία και δεν άρχίζει ποτέ νέα ταινία σ'αυτάς δεκατρείς του μηνός.

—Η Μάριον Νταίβις δεν άγοράζει ποτέ της σημειωματάκια ή πορτοφολάκια για ληπιά, δέχεται μόνον δώρα από τους φίλους της.

—Ο Νιλς Άστερ δεν άνάβει ποτέ τρία τσιγάρα από μία φωτιά.

—Η Νόμα Σήρερ φοβάται το σπασίμο του καθρέπτον.

—Η Τζέαν Κρόουφορντ δεν μπορεί να ύποφρη τις μάδες γάτες.

—Η Άδουρενς Τιμπέλ θεωρεί γουρουνιά το σφύριγμα μέσα στο δωμάτιο.

—Αν ο Μάξτερε Κήτον δει ένα ζευγάρι παπούτσια επάνω σε τραπέζι είνε ίκανός να τρέξει ώρες για να βρή μία πιττα άλας να ρίξη στο άριστερό του όμο για να προλάβη το κακό.

Ἡ Δις Σοῦλμαν ἐλθοῦσα πρώτη εἰς τὸν μεγάλον διαγωνισμόν τῶν ὠραιτέρων κνημῶν τῆς Γερμανίας.

Εἰς τὸ Χολλυγούντ προσκηρύχθη διαγωνισμὸς ὠμορφιάς. Δύο γνωστοὶ στᾶρ ἐφωτογράφησαν εἰς διαφόρους στάσεις. Ὁ ἀνὴρ ἀξιοκρίνου ποιὰ εἶνε ἡ ὠραιότερα.

ΔΙ ΟΡΘΟΓΩΝΙΔΕΣ

Ἡ Δις Σοφία Καραχάλιου, Πειραιῶς

Ἡ Δις Βαλεντίνη Συρτάκεβου Πειραιῶς

3) Ἡ δὲ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἀνὴρ ἀξιοκρίνου κνημῶν.

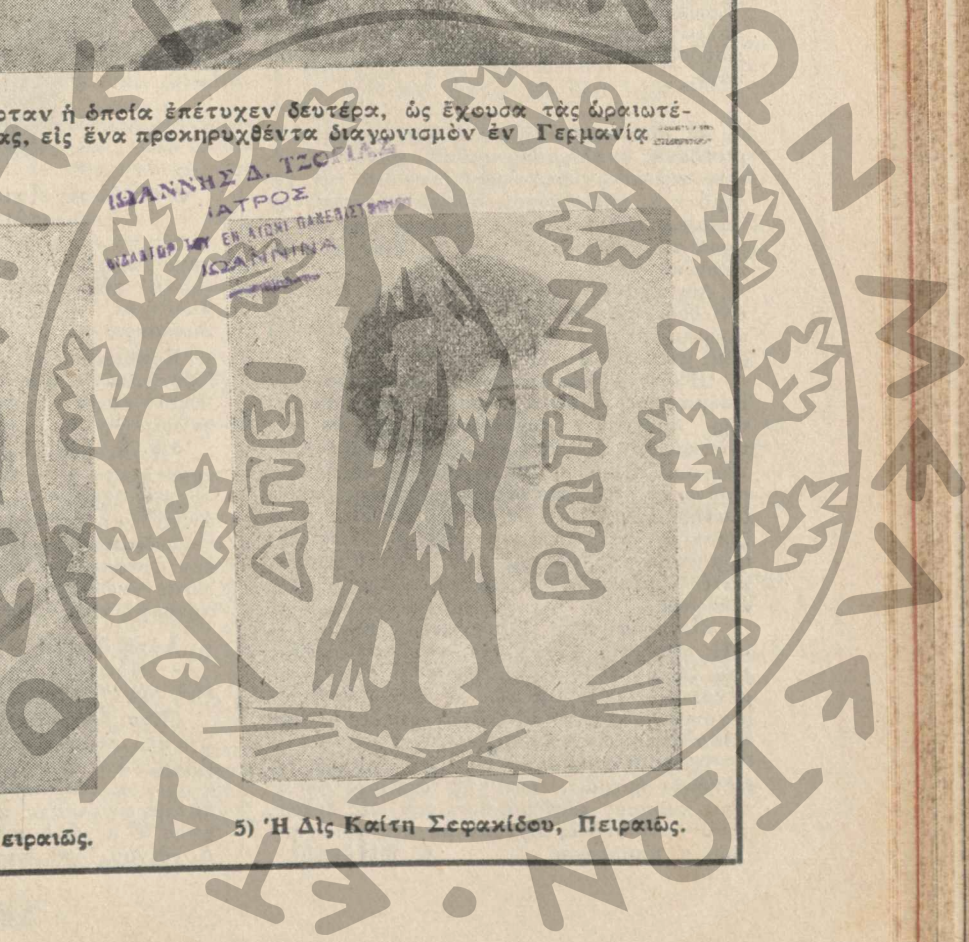
1) Ἡ Δις Βέρταν ἡ ὁποία ἐπέτυχεν δευτέρα, ὡς ἔχουσα τὰς ὠραιωτέρας κνήμας, εἰς ἓνα προσκηρύχθεντα διαγωνισμόν ἐν Γερμανίᾳ.

4) Ἡ Δις Σωτὶ Γαρίδου, Πειραιῶς.

5) Ἡ Δις Καίτη Σεφακίδου, Πειραιῶς.

ΠΕΤΡΟΣ-ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

Ο Πέτρος-Παύλος Ρομπενς γεννήθη στην Κολωνία την 29η Ιουνίου 1577. Από μικρός ήσθάνετο μεγάλην κλίσην εις την ζωγραφικήν. Λέγουν ότι έννεαετής μόλις εξωγράμισε στο περιθώριον της «Cenacole Ilerata» του Τάσσου τας δύο του παιγνιού περιγραφόμενας σκηνάς άρκετά επιτυχώς.

Νεώτατος έφοίτησε πρώτον ως μαθητευόμενος πλοσίον όνομαστού ζωγράφου της Αμβέρσης, του Άδαμ Νούρντ, καιότιν δέ έτελειοιτήθη έν Βρυξέλλαις υπό του περιήμου ζωγράφου Βάν Όρετ και του Όκτιβιανίου.

Τελείως πλέον διδασχθείς απήλθεν εις Ιταλίαν, την χώραν του φωτός.

Και πρώτον τον έδεξώθη ό δούξ της Μαντουής άπονείμας εις αυτόν με τας μεγάλας τιμάς. Ύστερον δέ έπεσκέθη τας όνομαστωτέρας της Ιταλίας πόλεις, και παντού διεκρίθη διά τας πικίλλας γνώσεις και την θείαν τέχνην του.

Τό μουσείον Λούβρον κοσμείται από θαυμασίαν σειράν 20 και ένός πινάκων του Ρομπενς, τους όποιους εξωγράφησεν έντός χρονικού διαστήματος μικροτέρου των 4 έτών εις τό υπό της τότε βασιλομήτορος Μαρίας των Μεδίκων άνεγερθέν άνάκτορον Λουξεμβούργον, και οίτινες ως θέμα έχουν τον βίον της ιδίας Βασιλίσσης.

Οι αξιολογώτεροι μεταξύ αυτών είναι: «Η έκ-αίδευσις» της Μαρίας των Μεδίκων.—«Ερρίκος ό Δ' βλέπων την εικόνα της: μνηστής του παρουσιαζομένην από τον Έρωνα και τον Ύμένειον».—«Η εις Μισσαλιαν άποβίβασις».—«Η γέννησις του ΙΙ' Λουδοβίκου». «Η άποθένσις του Έρρίκου».

Ο Ρομπενς υπήρξεν ό ιδρυτής της Φλαμανδικής σχολής, διακρινθείς των συγχρόνων και μεταγενεστέων του διά την γονιμότητα της έξόχου φαντασίας του, την δυναμιν των χρωμάτων του και την ταχύτητα της: συλλήψεως και έκτελέσεως των πινάκων του.

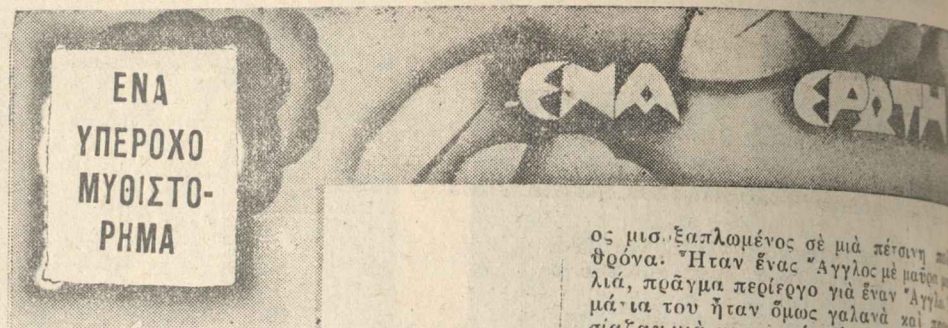
Δέν έχω τον άναγκαίον χώρον διά την άνάλυσιν των διαφόρων πινάκων του. Άρκοίμαι μόνον ν' αναφέρω τους όνομαστωτέρους μεταξύ αυτών:

Η άποκαθήλωσις, τό άριστούργημα του Ρομπενς,τό όποιον κοσμείτην Μητρόπολιν της Αμβέρσης, συνελήφθη τις οίδε—εις τίνα εύλαβή έξαρσιν της ψυχής του καλλιτέχνου. Η μορφή του Ιησού, με τά ήλλοιωμένα έκ του θανάτου χαρακτηριστικά, διατηρεί όλην την θείαν του Χριστού όρείλει κατά μέγα μέρος την επιτυχίαν του ό καλλιτέχνης.

Ο προφήτης Ηλίας στην Έρημο.—«Η φυγή εις Αίγυπτον».—«Η σταύρωσις του Άποστόλου Πέτρου».—«Ο Έσταυρωμένος».—«Ο Έρμής και ό Άργος». Ύπερέχουσιν εις την άθάνατον συλλογήν του «Βασιλέως των ζωγράφων».

Τό 1640 απέθανεν εις την Αμβέρσαν, πλήρης ήμερών, έντυχης ως άπολαύσας τους καρπούς των μόχθων του εις όψαν, τουθ' όπερ ούδεις σχεδόν μέγας ητύχησε ζών ν' άπολαύση.

Ο ΒΙΟΥΓΡΑΦΟΣ

Ο τραπεζίτης Φράνσις Μάρκρετ ήταν ό άνθρωπος της ήμέρας. Έκτός της κολλοσιαιας περιουσίας του, που τον έθετε εις περιόπτον θέσιν μέσα στην Άγγλική κοινωνία, είχε και τά προσόντα ευγενικού και δυνατού ανθρώπου. Δέν ήξερε κανείς ποιά ήταν ή πραγματική του ένδοξος. Γιατί Μάρκρετ ήταν ένα όνομα που μπορούσε να προέρχεται από οίανδήποτε χώραν.

Ο Φράνσις ήταν ύψηλός και ώραιος, και είχε μίαν εμφάνισιν άψογον Άγγλου ευπατρίδου. Κανείς δέν ήξερε επίσης τίποτε περί αυτού, έκτός ότι ήτο Ιλινγυιδώς πλούσιος και είχε εγκατασταθεί εις τό Λονδίον υπό δεκαετίας άφού είχε ζήσει ις τό Παρίσι, την Βιέννη και τό Βερολί-

Ο Φράνσις είχε εμφανισιν Άγγλου ευπατρίδου.

γον. Τώρα ήταν μι' ισχυρά προσωπικότης εις την πόλιν και είχε κατορθώσει να επιβληθή με τη δύναμιν του εις ώριμένους κύκλους.

Κατοικούσε εις ένα πλούσιο μέγαρον του Πάουκ Λαίην, πλησίον της Γκρέβενορ Στρίτ. Εκεί έδέχετο τους φίλους του και τους γνωρίμους του με έξαιρετική λαμπρότητα.

Ήταν παρατηρημένο ότι ό Φράνσις Μάρκρετ ήξερε να έκλέγη τους φίλους του. Έάν παρουσιάζοντο εις τό μέγαρόν του μερικοί άνεπιθύμητοι τύποι, είχε την τέχνην να τους διώχνη χωρίς να τους προσβάλη και δέν άντιπαίδεζε ποτέ έπισκέψεις εις αυτούς. Κάθε γνώριμία του ήταν διαλεγμένη με προσοχή και για ένα ώριμένο σκοπό.

Αυτή ήταν ή άγαπημένη φράσις του:—Μόνο οι άνόητοι αφήνουν άνοιχτή την πόρτα τους».

Ένα βράδυ καθόταν στη βιβλιοθήκη του και έκαιε τό ποίητό του. Η βιβλιοθήκη αυτή ήταν πλουσιωτάτη. Έβλεπε εις ένα μεγαλοπρεπές πάρκο, στολισμένο με παλιά άγάλματα και άγγελα έκτάκτου τέχνης, έα από τά ώραιότερα πάρκα του Λονδίνου. Άπέναντί του καθόταν ένας νέ-

ος μισο-Έσπλωμένος σε μιá πέτανη θρόνα. Ήταν ένας Άγγλος με μαύρα μαλλιά, πράγμα περίεργο για έναν Άγγλο, μάλιστα τον ήταν όμως γαλανό και ποσειάζαν μιá χαριτωμένη άντίθεση με τήν λιά του και με τά μαύρα φρύδια του.

Ήταν ό λόρδος Τάνκρεδ (Τρίστραμ δος Γκίσκαρ, 24ος βασις Τάνκρεδ, τό Ραϊθ της Σόφολα), ένας από τους ψωτότερους άριστοκράτας του Λονδίνου, στός για τό πνίγμα του και την ελπίαν του προς τά έλογα.

Οι δύο άνδρες συνομιλούσαν πολύ λικά.

—Μάλιστα, Φράνσις, είπε ό Τάνκρεδ, ό όποιος είχε ένα μέγαλο άγορευτικό στο κόκκινα και έπαιζε χιρίλν του. «Έπαιζε τό παιγνίδι μου! Έπαιζα τριάντα έτών και δέν υπάγει πάλι ενδιαφέρον για μένα σ' αυτό τον κόσμο. Τι τά θέλεις, φίλε μου; Τά βράδια μου. Εκτός τούτου είμαι πνιγμένος επί γης. Μία διεξόδος έπάγει μόνο για μένα. Εξ φύγω από την Άγγλία και να πάω να εγκατασταθώ στον Καναδά. Έσ' ή γινωξοτρύφας.

—Δέν άμφεβάλλω ότι τό κτήμα σου είναι ύποθηκευμένο εις ό Μάρκρετ ήρμεία.

—Άρκετά, ή μάλλον πολύ. Τό έσοδό μου βαίνει και με τό άλλο κτήμα, πού ήσταν Κορνουάλη. Όταν πληρώσει τό πού έχω στη μητέρα μου δέν θα μείνουν και μεγάλα πράγματα... Έγώ ήσταν ή ικανοποιήσιν δι' έπέερα... εγώ ήσταν τά νειάτα μ.ν. προσέθεσεν ό Τρίστραμ ύψος ανθρώπου κορυσαμένου από τη Τώρα είναι καιρός να άποσυθώ.

Ο Φράνσις Μάρκρετ άναψε και δέχτηκε πούρο.

—Εδιάβασες ποτέ τό Ρολλά του Μου φίλε μου; ήρώτησε με την ίδια ψυχραιμία πού πολύ σπανίως τον έγκατέλειπε.

—Ναι. Ήταν ένας νέος που έδωκεν την τελευταία δεκάρα του και έστειλε νωρίς μιá ώραία νέα...

—Μου θυμίζεις τό Ζακ Ρολλά, φίλε μου.

—Αυτό μ' άρέσει πολύ. Φράνσις. Με λακύνεις όταν με παραβάλλεις με ένα τόσο ποιητικό πρόσωπο.

Ο λόρδος Τάνκρεδ έγέλασε μέση καρδιά του. Έξηκολούθησε:

—Μπορώ να συγκεντρώσω μερικές λιάνες από δώ. Θα μού φθάσουν τό έτος τον Καναδά. Εκεί θα μείνω, τό ζήσω με αυτά κάμποσο καιρό και να έσπινώ καθαρό άέρα, χωρίς να έπαιζω τους σταύλους μου. Ηθέλα μάλιστα να σου πώ πως πρόκειται να γίνω κατά τό τέλη του Νοεμβρίου. Δέν θα μείνω να έλθω μαζί σας σιό κυνήγι των προσηνών όπουν είχας την καλωσύνη να με προσκαλέσεις.

Ο τραπεζίτης μισόκλεινε τά νύτια του. Όταν μισόκλεινε τά μάτια του, αυτό έμεινε ότι είχε κάτι πολύ σοβαρό στόν νου.

—Δέν έχεις μεγάλα έλαττώματα, κρεδ, είπε. Δέν είσαι χαρτοπαίκτης, πίνεις δέν συνασπείρεσαι γυναίκες, έλαφρού κόσμου. Είσαι μορφωμένος, λόγος με ένα σπόρτημαν και έχω σιό τρία σοβαρά σις έφημερίδες. Είαι γόνος δι' είσαι ένας τέλειαν παφίτης έξω. Τί κέρμα να είσαι άγαχαρμένος καταφύγης στον Καναδά!

—Δέν είμαι άξιος για τίποτα, είπες νέος με κομική άπελπισία. Τό μόνο που

γελμα που θα ήταν κατάλληλο για μένα είναι ή πολιτική. Τώρα όμως που έφαγα όλη την περιουσία μου...

Ο Φράνσις Μάρκρετ σηκώθηκε και άνοιξε λιγάκι τό παραπετάσμα, για να άφήση τον ήλιο να φωτίση τό δωμάτιο. Άν ό Τρίστραμ Τάνκρεδ ήταν καλλιτέρας ψυχολόγος, θα παρατηρούσε κάποια άσυλήθη νευρικήτητα εις τας κινήσεις του φίλου του.

Έξαφνα ό Φράνσις Μάρκρετ τον έκύτταξε κατά πρόσωπο.

Έπειτα είπε με τη ξηρά αλλά σταθερά φωνή του.

—Έχω μιá πρότασι να σου κάνω. Δέν ξέρω αν θα θ' ήλθης να την δεχθής. Έχω μιá άνεψιά—είναι χήρα—πολύ θελκτική γυναίκα. Άν δεχθής να την πάρης γυναίκα σου θα πληρώσεις όλα τά χρέη σου, θα έλευθερώσης τό κτήματά σου πού είναι ύποθηκευμένα και θα δώσω σ' αυτή πού θα γίνη γυναίκα σου μιá βασιλική προίκα.

—Γιά όνομα θεού! Τι λές, είπε ό λόρδος Τάνκρεδ.

Ο τραπεζίτης κοκκίνισε λίγο κοντά στον κροτάφους και τά μάτια του έρριξαν για μιá στιγμή μιá μεταλλική λάμψη. Μέσα στο έπιφώνημα του Τρίστραμ υπήρχε ένας δόλοκληρος κόσμος έννοιών, και ή δεσπόζουσα έννοια ήταν ή ειρωνία.

Έν τούτοις ό Φράνσις ήρώτησε με την ήρεμη άρότητα πού τον έχαρakterίζε:

—Η πρότασίς μου σάς εξέπληξε τόσο πολύ, φίλε μου; Τι είναι εκείνο πού προκάλεσε την έκπληξί σου;

Η ψυχραιμία δέν εγκατέλειπε ποτέ τον Φράνσις Μάρκρετ.

—Όλα... και πρώτα πρώτα ή ιδέα να πανδρευθώ με μιá γυναίκα πού δέν γνωρίζω ούτε καν έξ όψεως! Έπειτα όμολογώ πως παραξενεύομαι με την ιδέα πως μπορέι ένας τρίτος να πληρώσει τά χρέη μου!

Τό γεγονός αυτό δέν πρέπει να σου κάνει τόση έντύπωση. Δέν είσαι ό πρώτος πού έχεις χρέη. Σκέψου τί δυσάρεστο πράγμα είναι να εγκαταλείψης την πατρίδα σου, τους δικούς σου και να καταφύγης στον Καναδά, για λόγους χρηματικούς!...

Φράνσις! Με πέρασες για άνάπηρο; Εκεί θα έργασθώ, θα ζήσω επί τέλους όπως μπορώ. Με τό όνομα πού φέρω δέν μπορώ πια να ζήσω χρεωμένος έδώ εις τό Λονδίον.

Ο Μάρκρετ τον έκύτταξε καλά και του είπε:

—Θά είμαι ειλικρινής μαζί σου. Η οικογένειά μου είναι παλαιά και άριστοκρατική σάν τη δική σου. Η άνεψιά μου είναι ή μόνη στενή συγγενής πού έχω στον κόσμο. Ύψηξε πολύ δυστυχισμένη στη ζωή της, αν και είναι ακόμη τόσο νέα... Έπιθυμώ να την παντρεύω με ένα Άγγλον έννη. Προτιμώ έσένα από όλους τους Άγγλους πού γνωρίζω γιατί έχεις πολλά ποτερήματα και άνεπαίσθητα έλαττώματα. Ω, πιστέψ' με, προσέθεσε, έσπούδασα καλά τον χαρακτήρα σου δια αυτά τά χρόνια και ξέρω και την παραμικρά λεπτομέρεια της ζωής σου...

Ο λόρδος Τάνκρεδ έγέλασε. —Καλέ μου Φράνσις, είπε, υπήρξαμε φίλοι τόσον καιρό, θέλεις να γίνωμε τώρα συγγενείς; Όμολογώ πως μ' άρεσει ή διαβολέμενη έξυπνάδα σου και τό τάχτι της γνώσεως σε κάθε ζήτημα. Εκτιμώ τας γνώσεις σου όσον άφορτά τά τοιαυτά τά κρασία και τις ειλικόνες και άπολαμβάνω

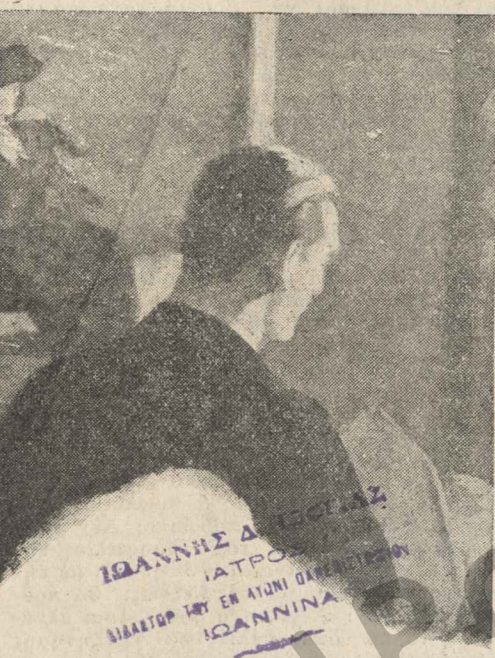

την συντροφιά σου όσον κανείς άλλου φίλου μου. Άλλά δέν θα ήθελα να ζω γυναίκα την άνεψιά σου, αν ό χαρακτήρ της μο άζει με τό δικό σου!

—Φαντάζεσαι πως θα είναι και αυτή ψυχραιμη σάν κι έμένα;

—Άν μισήρητη... Άς τ' άφήσωμε όμως αυτά! Είμαι πεπεισμένος πως θέλεις να άστείευθής μαζί μου. Δέν πιστέω ούτε μιá λέξη από όσα μού λές. Είνε φάρσα! Ναι! Είνε μιá φάρσα πού με παίζει.

—Με είδες ποτέ να κάνω τέτοιου είδους φάρσες, Τάνκρεδ; ήρώτησε ό Μάρκρετ με ήρεμία.

Ήταν ένας Άγγλος με μαύρα μαλλιά,

—Όχι, τό όμολογώ, και για τότο άκούβω δέν ξέρω τί να ύποθέσω... μού κάνει λοιπόν σοβαρά αυτή την έξωφρενική πρότασι;

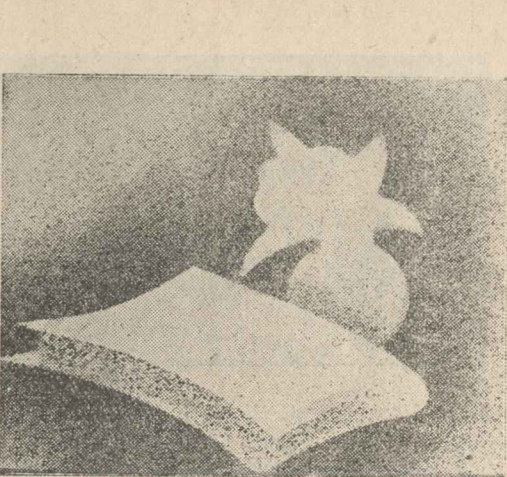
—Σοβαρότατα. Από πληρώσω δια τά χρέη σου και θα σου δώσω ως άνταμών μιá χαριτωμένη γυναίκα. Μιá γυναίκα θελκτική, και ώραια. Μαζί μ' αυτήν ένα δόλοκληρο θησαυρό...

Ο λόρδος Τάνκρεδ σηκώθηκε από τη θέσι του και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Ήταν ένας άνθρωπος ίσσοροπημένος και γενναίος στός κινδύνους της ζωής. Είχε ζήσει πάντα έλευθερος, χωρίς δεσμούς και ύποχρεώσεις.

—Ω δέν είναι δυνατόν να γίνη αυτό πού λές, Φράνσις. Έσύ με γνωρίζεις καλά και ξέρεις τις συμπάθειές μου και τις άντιπάθειές πού έχω για όνομένα πράγματα. Έγώ δέν είμαι από εκείνους τους άνθρώπους πού μπορώ να σκελετωθώ με μιá γυναίκα για τά χήματα. Δέν μπορώ να συναναστραφώ με γυναίκα, παρά όταν αισθάνομαι μιá ώριμένη έλξη προς αυτήν.

Πρέπει να μ' άρέσει, φίλε μου... Δέν θα μπορούσα ποτέ να παντρευθώ παρά με έκεινη πού θα με έκανε να έρωτευθώ τρελλά, τό ξέρεις; Μού είναι άδιάφορο αν είναι πλούσια ή πτωχή, άρκεί να την άγαπήσω. Παρά τας στενοχωρίας μου, δέν σκέφθηκα ποτέ να κάμω ένα πλούσιο γάμο. Ποιέ, άκούς; Προτιμώ τον Καναδά.

(ή συνέχεια εις τό επόμενον)

ΜΙΑ ΩΜΟΡΦΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Όταν ή Μαρία Χριστίνα, ή άρραβωνιαστική του Δελφίνου, του γιου του Λουδοβίκου 14ου, έπρόκειτο να παντρευή στο Κατέλανο, πού ή αυτή την περίμενε, ό Λουδοβίκος ό όποιος ήταν θαυμαστής μεγάλος της όμορφιάς, άντιπρονοήσε να ιδή την νύφη του. Γι' αυτό έστειλε άπεσταλμένο τον κόμητα Σωγάν, ό όποιος όταν γύμισε είπε σιόν βασιλιά: «Μή δώστε σημασία στην πρώτη έντύπωση και θα μείνετε ένδοξοισμένοι». Μ' άλλα λόγια, τού είπες, πώ, ή πριγκίπισσα δέν είναι όμορφη με χαριτωμένη.

Η Μαρία-Χριστίνα ήταν έξυπνη και την έξυπνάδα της αυτή—πραγματικά γαλλική παρ' όλο πού κρατούσε ή πριγκίπισσα από τη Βαυαρία—την έδειξε πολλές φορές.

Κάποτε, ένθ' έκανε πώς κοιμόταν, μπήκε στο θάλαμό της ή πριγκίπισσα του Κόντη, μιá έλακουστή όμορφιά, ή όποια κιντάζοντας, άφηρημένη την Μαρία-Χριστίνα εις δυνάτα:

—Η κυρία Δελφίνα είναι πειθ' άσχημη όταν κοιμάται, παρά όταν είναι ξυπνή.

—Α! κυρία, είπε ή Δελφίνα δίχως καθόλου ν' άνοιξη τά μάτια της, δέν μπορεί όλος ό κόσμος να γεννιέται ύστερα άπ' άγάπη.

Και άληθινά ή πριγκίπισσα του Κόντη ήταν παιδί κάποιας άγάπης, δηλ. νόθο κορίτσι του Λουδοβίκου 14ου και της περιήρης Λουκίας Δε Λά Βαλλιέρ όνομα ότανε δέ πρίν παντρευτεί με τον Κόντη, δεσποινίς Δε Βλοά. Τόσο όμορφη ήταν, πού όταν κάποιος μιá της φωτογραφία βρόθηκε στα χέρια ενός άρραβωνικού λαού, νομιστηκε θαυ και γράφτηκε δόλοκληρο βιβλίο γι' αυτήν.

Κι' ένας αυτοκράτορας του Μαρόκου ό όποιος είδε τη φωτογραφία, την άγάπησε με πάθος. Σχετικά δέ με την μεγάλη όμορφιά της, είχε και τότο:

Μιá μέρα μιλούσε με τον πρεσβευτή του Μαρόκου κι' έκατηχεσθους την πολυγμία των Τούρκων λέγοντας:

—Είμαι κακώ τάχ κανείς πολλές γυναίκες.

—Ναι, είπε ό πρεσβευτής, αλλά τό κακό αυτό γιατρέυει ένα άλλο κακό.

—Ποιό;

—Πένομαι πολλές γυναίκες, για να βρούμε σ' αυτές τις χάρες, πού μιá μόνη γυναίκα δική σας έχει.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τίποτα μεγάλο δέν έχει κατορθωθεί, χωρίς ένδοξοισμούς.

—Εμείς σον

Η ύπομνη μας θα κατορθώη περισσότερα από την δύναμή μας. Μπούρκε

Πολλές χαρές μπορούν να δοθούν στον άνθρωπο, πού δέν μπορούν ν' άγοραστούν με χρυσό.

Περίκλειν

Γίνε όχι άπλως καλός, γίνε καλός για κάτι.

Σαρό

Μόλις ο κ. Γκρανβαλλέ έβαλε τη γυναίκα του μέσα στο τραίνο που θα την οδηγούσε στις μητέρας της στο Ρομοραντέν, και έβραβιόθηκε με τα μάτια του ότι έφυγε στα αίγουρα, έστειλε ένα φιλάκι στο κόκκινο φανάρι του τελενταίου βαγονιού και ανέπνευσε βαθύτατα!

—Και τώρα, εφώνασε, ζήγω ή έλενθε-ρία και οι ζουμποοί καρποί της.

Τό φρούτο, τό όποιον ανέφερε ήταν άπλούστατα μιá μιζή ξανθούλα, που την είχε γνωρίσει όχ ώ μέρες προτήτερα μέσα

την έδω. «Α, νάξερεις με πόσες θυσίες κα-τάφερα να πάρω τη θέσι αυτή;

—>Και δέν θα γνωρίσης πιά;

—>Αφ'ησε τό ξέσιμο των ψαριών, με κύταξε καλά, παράξενα.

—«Οχι, μου απήντησε, σταθερά.

—«Κι δέν ή 'Ελίς σ' άγαπά;

Σάν νάθελε να μαντεύση τη σκέψη μου, με κύταξε με μιá έφρασι δυνατή.

—Ούτε συ από δσα ξέρεις μπορείς να τό πιστεύης αυτό.

—«Οχι κάνω μιá σκέψη... Άν σ' άγα-πούσε;

—Και πάλι... Σ' αυτό τό άκρογιάλι που άρπαξε, κι άκουσε όλο τό σαραγμό του πόνου μου, σ' αυτά τά βράχια που δέχτη-καν καλόβολα τά δάκρυά μου φαίνεται πως θ' άψ'ω τά κόκκαλά μου.

—>Κι άν ή 'Ελίς έρχόνταν έδω;

Μου χτύπησε τίς πλάτες. «Αφ'ησε φίλε μου τά όνειρα. Δέν λέω, ζω κ' έγω μ' αυτό, αλλά...»

«Αφ'ησε τά ψάρια. Μ' άρπαξε από τό χέ-ρι σάν τό μικρό παιδί και μ' έφερε στη κρεββατακάμαρά του. Ά τί νοστιμούλα που ήταν!

—>Γιατί μ' έφερες έδω, τόν ρώτησα άπο-ρώτως.

—«Γώρα θα δής».

«Άπλωσε σ' ένα στόρι που κρέμονταν πάνω από τό κρεβάτι του και τό τράβηξε. Με μιás φάνηκε ή προσοπογραφία μιás

γυναίκας. Είχε ματια γαλανά, με βαρύ πένθος. Δύο δάκρυα ήσαν στα μάτια ζω-γραφισμένα».

—Αυτή είναι ή 'Ελίς; Πιστεύεις δέν την γνωρίζω;

—Ναι, φίλε μου...Που να την γνωρίσης; Κι αυτήν την άλλαξε τόσο ό πόνος! Είγαι

καμωμένη από μιá φωτογραφία της τόση δά. Πρίν να πεθάνη ό πιο συμπαθητικός μου, άνθρωπος, ό άντρας της.

—>Κ' ήσαν τότε δακρυσιμένη έτσι ;

—«Αλλά τά δάκρυα κάτι μου θυμίζουν... Ένα μεσημέρι, την ίδια ώρα άκριβώς που πέθανε ό μακαρίτης, την είδα μπρός μου έτσι στα μιγρι με τά δυο αυτά δάκρυα... Περιέργο, άληθινό όμως. Ή επιστήμη φίλε μου μου τό εξήγησε αυτό ;

—Αυτή λοιπόν είναι ;

—Ναι... Αυτή άκριβώς; που όταν τά μά-τια της εδάκρυζαν έμένα ή καρδιά μου

ράγιζε πιο πολύ και από τη δική της. Ά, τότε ή γυναίκα δέν μ' ένοιωσε. Και μου λες τώρα να ρθή !.. Έγω πιστεύω πως αι-ώνια είμαστε χωρισμένοι !..»

—Τόν άφησα πρίν τό μεσημέρι. Θά ξα-ναπώ να τόν δω. Άν θέλετε να ρθήτε.

«Ισως να τόν ξαναφέρω στο κόσμο. Δύσκο-λο φυσικά... Πολύ δύσκολο!

Κάποιοι από μās πρότεινε να πάρωμε και την 'Ελίς. Μά ποιός ξέρει άν εκείνη θάθελε να ρθή ; Κανείς. Είχαμε να την δοίμε τόσο καιρό !

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΟΥΜΠΡΗΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΑ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Του Πιερ Νεζερόφ

στο ήλεκτροικό. Μέχρι στιγμής δέν είχε κάνει άλλο, από τό να μιμνιζή μόνο από μακρυά τη δροσιά και την ζομμερή ώριμό-τητά της. Τώρα, ώνειρευόταν να την φέ-ρη στα δόντια, έν άναμονή καλλιτέρας λειας... Έτσι ή άνυπομονησία του, έφθανε στο κατακόρυφο.

Όστόσο, ήσαν ή πρώτη άκόμη φορά που ό κ. Γκρανβαλλέ έτοιμαζόταν να άπατήση τη γυναίκα του. Ως τώρα, ούτε ή έπιθυ-μία, ούτε ή έσκα ρίεσ του είχαν βέβαια λεί-ψει, αλλά ή Σουζάνα δέν ήσαν από τές συμβίβες εκείνης που τρών άχρεα.

Η δοσφησίς της ήσαν λεπτή, ή δροσίς της διαπεραστική και ή δυσπιστία της πάν-τα ξύπνια.

Ήταν πονηρή και καχύποπτη. Ήξε-ρε τόν τρόπο να κάνει τους ύπηρέτες να μι-λούν, να στηθοσκοπή τά γράμματα, και να βολιδοσκοπή τίς τόσεις. Ή δοσφησίς της ήσαν έπιτήδεια να άποκαλύψη οϊονδήποτε ένοχον έρωτα μέσα στην καρδιά του συζύ-γου της τόσο εύκολα, όσο ή άκτίνες Χ ά-ποκαλύπτουν την παρουσία μιás σακοροά-φας μέσα στον δεξιο κόλπο της καρδιάς μιás μοδιτρούλας.

Ή πρώτη φροντίδα του κ. Γκρανβαλλέ ήσαν να τρέξη να βρη τόν θυρωρό του και να του πη έμπιστευτικά:

—Κατάλαβε, έ; Έάν τύχη, όταν έπι-στρέψω, να σε ρωτήση ή γυναίκα μου τι ώρα έγύρισα, θα τη; πής ότι κάθε βράδυ βρισκόμουν στο διαμέρισμά μου προ τών

ότιού.

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

«Η.., κυρία Κλεάνθης μετά τοδ...κυρίου Μα-ρίκα εις τά λουτρά... και μη χειρότερα !...»

«Ο ΣΚΥΛΟ-ΚΟΡΑΚΙΣ»

Τά πρώτά του χρόνια

του τό δνομά του «Ορθία Άρκούδα» που του έμεινε παντοτεινό.

«Ένας άτό τους κυνηγούς μας, μου δι-ηγείτο, ήλθε μιá μέρα και μās είδοποίησε ότι οι Πάουνι, μιá γειτονική φυλή, ήσαν στην προίχη μās και σκότωναν τό κυνή-γι μας. Όλοι οι γενναίοι μās τότε έτοιμά-σθηκαν για πόλεμο, άν και όλοι ξεύραμε τι επικίνδυνοι έχθροι είναι οι Πάουνι, χειρίζονται τά τόξα και τά βέλη με μεγάλη επιδεξιότητα. Και μισο-εθαιμένους να εί-ναι ένας Πάουνι, και πασιμένος με την κοι-λιά στο χόμα, πάλι μπορεί να σημαδέψη και να σου φυτέψη ένα βέλος ίσια μέσα στην καρδιά.

«Όλοι λοιπόν πήγαμε τ' άλογά μας κι άρχισαμε να τρέχωμε προς συνάντησιν του έχθρου. Όσαν φθάσαμε σ' ένα ύψο-μα είδ'ιμε τους Πάουνι στην πεδιάδα, ή-σαν όλοι μαζεμένοι γύρω από τους σω-ρούς των έλικριών που έχουν σκοτώσει, κι ήσαν άπησχολημένοι με την μοιρασιά. Ίί άνδρες μās άμνησαν έναντιόν τους μ' όλη την ταχύτητα που τους χαρakterεί. Πή-ρα κι έγω ένα κοκκινόποτό άλογο κι άρχι-σα να τρέχω».

«Όσαν οι Πάουνι μās είδαν που προ-χωρούσαμε έναντιόν τους, διεσάθηκαν εύ-θις κι έρεξαν να πάρουν τ' άλογά τους για να φύγουν να σωθούν. Έμείς τους κυ-νηγούσαμε. Έγω άρχισα να ακολουθώ καμ-ιά δεκαριά άπ' αυτούς; αλλά γρήγορα χά-θηκαν π' σω άτό ένα ύψωμα. Ύπηρες τό-σο μεγάλη άτόστασις μεταξύ μās, ώστε δέν θα τους πρόρθανα ποτέ, γι' αυτό και γύρισα π' σω. Όσαν όμως επέστρεψα είδα μερικούς δικούς μας που είχαν περιτριγυ-ρισμένο ένα Πάουνι. Τό άλογο του είχε σκοτωθεί αλλά κανείς δέν τολμούσε να

Μά, άγάπη μου, ήσύχασε...

—Ναι, διολόγησε πως μ' άπατούσες, μ' άπατούσες άνανδρα και κρατώ την από-βηξή...

Και κραδαίνουσα κάτω από τη μύτη του άνδρός της ένα χαρτί που είχε επάνω άνακαταμένα έντιπα και χειρόγραφα γράμ-ματα, έξακούούθησε, τρομερή σάν τόν άρ-χαγίο την ώρα που έδιωχνε τους πρωτο-πλαστούς από τον Παράδεισο με τη ρομ-φαια.

—Νά ό λογαριασμός του ήλεκτροικού! Και ξέρετε πόσο φως έκαψε ό κύριος μέσα σ' είκοσιπέντε μέρες εργαζόμενος. Όλη νύχτα και άναγήςτων παντού την άγαπη-μένη του γυναίκουλα, που ή άπυσια της τού στο-χιζε τόσο πολύ; Έξήμιση φράγκα!

—Ακού; Έξήμιση φράγκα!

—Μά, θησανέ μιν, άσθρωσε κεραυνό-πληκτος ό Γκρανβαλλέ, έκανα τη δουλειά μου με κερί...

Δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τη φράση του, όταν ένα ξυγάρι γαλόισες, επιτήδεια και ξεμεινές, ήσαν ν' άνοιξουν δυο ώ-ρες λαίλαδες στο άπρονόητο κεφάλι του κ. Γκραν-βαλλέ!

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΡΟΦ

«Ο σκυλο-κόρακας»

τόν πλησίατη. Ήσαν ένας ύψηλός άνδρας τού ότιού ή γενναϊότης ήσαν ξανιστή. Όσαν ένας άτό τους δικούς; μās τού έρμ-πε ένα βέλος; και τόν πληγωσε, τραβήσε έβγαζε τό βέλος από την πληγή και τό ξαναπτούσε στους έχθρούς.

«Πρώτα άν είχε κατορθώσει κανείς ά-πό τους δικούς μας να τόν κυτέψη, μου απήντησαν; όχι. Αλλά ό άνθρωπος φ'είνον' ταν να έξη τόση δύναμη που όλη τόν φο-βούνταν. Τους είπα τότε ότι έγω θ' άνε-λάμβανα να τού έπιτεθώ. Πήρα λοιπόν τό ά-ό-τιόν μου και ώμησα κατ' επάνω του, Ό Πάουνι με ένα βέλος στο τόσον του ή-ταν έτμος να με ύποδεχθή. Έγω όμως έρεξα με τό άλογο μου και τού έδωτα μιá με τό άκόντιον. Δέν φάνηκε να τόν πεί-ραξε αυτό πολύ και με φιλοδώρησε μ' ένα βέλος που ήλθε και σφινώθηκε μέσα στους μūs του δεξιού μου βραχίονος.

«Π'σω μου έρχονταν ό «Μαύρος Κόρα-κας» μετά ό «Σύλο-Κόρακας» και τέλος τό «Άλογο με τό Μονάκιρο Αύτι». Και οι τέσσαρες μās κυτέγαμε τόν αντίπαλόν μās—γώ πρώτος—άλλ' αυτός μόλις με πληγωσε και έδέχθηκε και εκ μέρους μου ένα βέλος στο άσιστρό του χέρι, έστρεψε τό τόσον του στους άλλους.

«Ό δεύτερος πληγώθηκε στον ώμο, ό τρίτος στον μηρό, και ή στιγμή που τού έπετίθετο και ό τέταρτος δέχθηκε ένα βέ-λος στο νεφρό.

«Έτσι, ό Πάουνι είχε πληγώσει τους τέσσαρες γενναίους που τού είχαν έπιτε-θεί, είχε φανεί όμως κι εκείνος πειό γεν-ναίος από μās, γι' αυτό ύπερχωρούσαμε ά-πό τό πεδίο της μάχης, άφοι εκείνος είχε κερδίσει την ζωή του. Έμείς και οι τέσ-σαρες είχαμε δώσει από ένα άδειγμα της άνδρείας μās, αλλά είπαμε έτοιμοί ής άνδρείας».

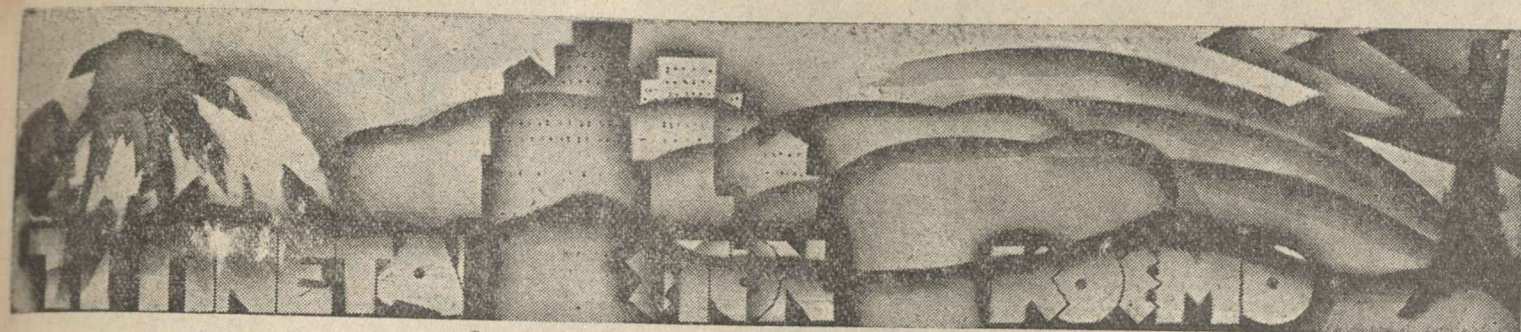
«Είχαμε άπομακρυνθή άρκετά, όταν αισθάνθηκαν να πατάξουν κούρασις. Ό γέ-ρος άρχηγό: «Δύ Κτυπήματα» και τό Σ'τα σμένο χέρι, ό θεός μου με κατέστησε για να μη πέσω από τό άλογο μου. Με κατέλα-βε ένα περιεργό συναίσθημα και νομίζα- ότι άποκοιμήμην ένά πραγματικά; είχα λιποθυμήσει.

«Τότε, ένά δέν ένκομύμην, έ-λεπα ένα άσιό ψιλά στον ούρανό, που σιγά σιγά κατέβαινε και με πλησίαζε. Διέ-γραψε μεγάλους κύκλους γύρω μου και σφύριζε. Άκριβώς την στιγμή που με πλησίαζε άνοιξα τά μάτια μου και είδα τον Άνθρωπο-Γιατόος να τρέξη γύρω μου και να σφυρίζη με μιá σφαιρική κα-μωμένη από κοκκαλο τού άετού. Εκείνος με είχε γιατρέψει από τόν μαγικό μου ύπ-νο. (την λιποθυμία). Οι δύο άρχηγοί τότε με βοήθησαν να ξαναγυρίσω στην κατα-σκήνωσι.

«Όταν φθάσαμε εκεί, όλοι οι πολεμι-σταί άρχισαν να εξιστορούν τά κατορθώ-ματά μου και να έπαινον την γενναϊότη-τά μου. Έδωσαν ποός τιμήν μου ένα κορό-νικης, και στο έπόμενο συμβούλιο άρχη-γός: «Σπασμένο Χέρι» με πρόεινε ως άρχη-γός, γιατί ήμουν άρκετά άνδρ-τος και μπο-ρούσα να άντιμετωπίσω τόν έχθρο μόνος μου έστω και άν εκείνος ή ο έμεις να με ύποδεχθή μ' ένα βέλος. Ή πρόστασις έ-γινε δεκτή και με εξέλεξαν άρχηγό με τό όνομα, «Όρθια Άρκούδα».

«Έτσι τό δνομά του πατέρα μου άλλαξε και από «Σαχίτ Άλογος» («Σουγκλί Σ'ά») έγινε «Όρθια Άρκούδα», («Μάτο Νάτιν») γιατί σε εκείνην την εποχή ό κάθε πολε-μίστης έπρεπε να κερδίση μόνος του τό ό-νομά του.

(Ακολουθεί)

"OCEANO NOX,"

"Ω! πόσοι ναύτες, πόσοι καπετάνιοι, που φύγαν χαρτοπόι για μακρινό ταξίδι χαθόσαν μέσα στο θλιβερό ορίζοντα!... Πόσοι σβυσ ήκαν, τι σκληρή και μαύρη τύχη, μία νύχτα χωρίς φεγγάρι στην βαθειά τη θάλασσα.

"Ω! πόσων καπετάνιων γέ τους ναύτες ο σ-ρόβιλος έπλησε τήσων τους τη. όμορφες σελίδες και μ' ένα φύσημα τής σκορπισε στα κύματα. Κανέναν δεν ξέρει το θλιβερό τους τέλος! Το κάθε κύμα και από ένα λάφυρο φέρνει μαζί του: το ένα το σκάφος, το άλλο τους ναύτες!

Κανείς δεν ξέρει την τύχη σας φτωχοί πνιγμένοι! Ποιός; Ξέρει ποιους άγνωστους βοάχους χτυπάτε με τα νεκρά σας μέτωπα. "Ω! πόσοι γέροι γονείς, που μόνον ένα είχαν όνειρο, πεθάναν περιμένοντας στο άκρογιάλι, αυτούς που ποιά δεν ξαναγύρισαν!

Μιλάν για σάς καμιά φορά στα νυχτέρια πανέφες χαρτοπέτες στή; άγνωστες άπάνου καθισμένες, και για λίγων κοινό άνακατώνουν τ' όνομά σας με ιστορίες, γέλοια και τραγούδια, άκόμη και με τα φιλήματα που περνούν από τής ώρες σας άρραβωνιαστικές.

Και λένε «που νά είνε άραγε; μήν είνε βασιλιάδες κανέναν νησιού; μήν άφησαν έ-μάς για άλλο τόπο πειό καλλίτερο; "Υστερα και το ίδιο το όνομά σας χανεται. Το σώμα χάνεται στο νερό, το όνομα στή μνήμη! "Ο κρόνος που στή κάθε μια σκιά βάζει ά-όμι κι' άλλη μία, στο σκοτεινό ά-κεανό βάζει τη σκοτεινή τη λησμοσύνη!

Σε λίγο από τα μάτια όλων ή σκιά σας χάνεται καθέναν πουά κυτάζει τη δουλειά του.

Μόνες ή χήρες σας, στής νύχτες αυτές που ή φορεσιόνα βασιλεύει, κοιρασμένες από το νά σάς περιμένουν, μιλάν για σάς άνακατώνοντας τη σιάχη τής γωνιάς και τής καρδιάς των!...

Κι' όταν τα μάτια τους ό χάρος κλείση, κανέναν δεν ξέρει πιά τα όνομάτα σας. Κανείς! ούτε μια πέτρα ταπεινή στο κοιμητήριο... Ούτε μια ίτιά που το φθινόπωρο ξεφυλλίζεται, ούτε το μονότονο τραγούδι που ένας ζητιάνος τραγουδάει στή γωνία ενός γεφυριού!...

Πού είνε οι ναυτικοί που σιέτις έγιναν στής μαύρες νύχτες; "Ω κύματα πόσες θλιβερές ιστορίες γνωρίζετε! Κύματα φοβερά για τής γονατιστές μητέρες, τής ιστορίες αυτές μάς λέτε όταν στή φορεσιόνα φουσκώνανε και γι' αυτό έχετε έκελνες τής ά-πελπισμένες φωνές τα βράδια που 'ρχόσα-στε κατά μάς!

B. ΟΥΓΚΟ

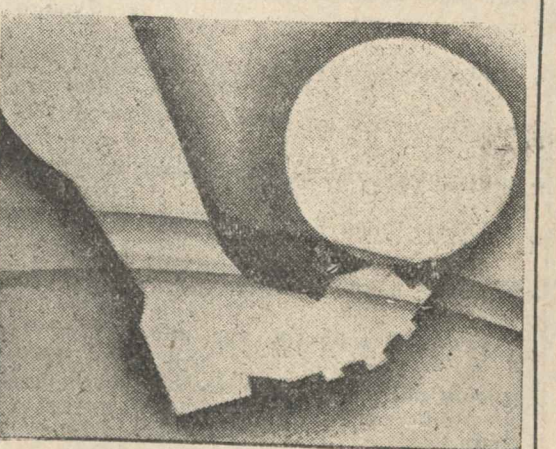
Οι έφτερινοί Βαλκανικοί άγώνες δεν παρουσιάστησαν σαν μία τρανή εύκαιρία εύκόλου νίκης και δόξης για τους πρωταθλητάς μας, όπως οι Προβαλκανικοί του 1929 και οι Α' Βαλκανικοί του 1930. Για νά διακριθούν οι πρωταθλητάς μας και κοιράστηκαν πολύ και νέα ρεζορά στα πιο πολλά των άγωνίσματα απέδωσαν.

"Ετσι δέ παρ' όλους τους κινδύνους, που περιέλαμε, κατορθώσαμε ν' άναδειχθούμε και πάλιν πρώτοι του Βαλκανικού άθλητισμού. Και ό Συνδεσμός 'Ελληνικών Γυμναστικών και άθλητικών Σωματείων για άνταμιβή των κόπων των θά τους καταδικάση νά βγαίνουν σ' άλλους άγώνες και φιλοκαυμένοι σιούς στίβους. Πάλιν καλά δέ! Προκειμένου νά μάς παρουσιά-ζονται σαν κλόουν, όπως συνέβη την πρώ-την ήμέραν των άγώνων, καλύτερα νά βγαί-νουν δόλογμνοι!

Δέν μπορεί όμως κανείς νά πη πως δεν είχαμε έφένος χιλίες δυό άτυχίες. "Ω; την τελευταία ήμέρα δεν μπορούσαμε νά παρουσιάσουμε τους άσους μας. Εύτυχώς δέ που οι άνακληρωματικοί των τ' κατάφεραν κα-λά. Άλλοιώς σήμερα δεν άπεκλειετο νά κλαίγαμε με άνέλπιστη άποτυχία εις την γενικήν βαθμολογία. Κι' όλα αυτά έξου-ρετε ποιοι τ' άδημιουργούν; "Αν τό φαντα-σθήτε! "Η θανμαστρίες των άθλητών μας. Κανείς, άλλος, αυτές τελευταίως άνασχο-λουν τους άσους μας περισσότερον από τας προπονήσεις. Άλλά και αυτές έως έ-να σημείου. "Εως τό σημείο που χανουν οι ευνουχισμένοι των τους τίτλους των, εις τους βωμούς των ψευτοερωτών των.

Κάτι που δεν άνέγραψαν καμμία έφη-μερίς.

Τό δημοσιεύμεν όπως τό άκούσαμε: "Ο πρωταθλητής: Βεγγίνης παρακολούθησε μία μέρα άγώνες τένις. Νίκησαν σ' αὐ-τούς οι Γιουγκοσλαίτοι τους δικούς μας και ή νίκη πανηγυρίσθη επίδεικτικώς. "Ο Βεγγίνης θυμώσας γι' αὐτό και άπεφάσισε σέ μία στιγμή νά μετάσχη στή σφαιροβο-λία. Τήν Κυριακή δέ μαζί μ' όλους γού-θηκε κι' αὐτός. Τήν τελευταίαν στιγμήν όμως επενέβησαν ό κ. Κετούς και ό κ. Σμιτσεκ και τόν ήμποδισαν. Φαντασθή-ε τώρα τ' αὐτό του πρωταθλητού μας. Δεν άφισαν όμως την εύκαιρία νά ξεθυμάνη. Στο γυμναστήριο του Πανελληνίου μετά

= 30 =

την έλευθέραν διακοβολίαν μπροστά νικητάς τής σφαιροβολίας Φίτες και ά-νεις ντυμένοι, με σακάκι και κα-πέ-ρι έβριζε για γούστο μόνον. 14 μέτρα και έφυγε χαρούμενος. Είχεν έκκληση

Στό Μαραθώνιο έόρη προετόρησε ένας-ένας οι μορφωτικοί άνδρες και μ' αὐτούς με τ' άθλητάς μας γράφου-στέρα καινούργια, με έτοιμό το παλαιμάχους μας. Ένός έμνε ή έπα-νη αίσθησι. Τού πινυήσαν άνα-τοῦ συμπαιθός έφμεριδοποιον Μαν-Πίσω από τό στήθαιον με παιδάκια έρχετο νά πηδήση μέσα και νά τ' αὐ-τός στή γραμμή έτοιμος για την πάλιν.

—Μάρμα Γεώργη τί κάθεσαι; ος τόν πείραζε.

—Δέν μ' άφίνουν μικρά, άλλος κότερα μου βασίζονε. "Ας είνε όποις άντικαταστήτουν μου τόν Σάρα, κι' όποτε ξεκίνησε σιγά-σιγά γιά κα-μιά θέσι στην κεκκίδα των παιδιών πρωταθλητών.

Αὐτοί οι άθλητάς όσο ήσους και ή-σους φαίνονται από μακρυά, τόσο έ-μένοι είναι στήν πραγματικότητα. Τ' χουν και περιεργές ιδιοιότητες!

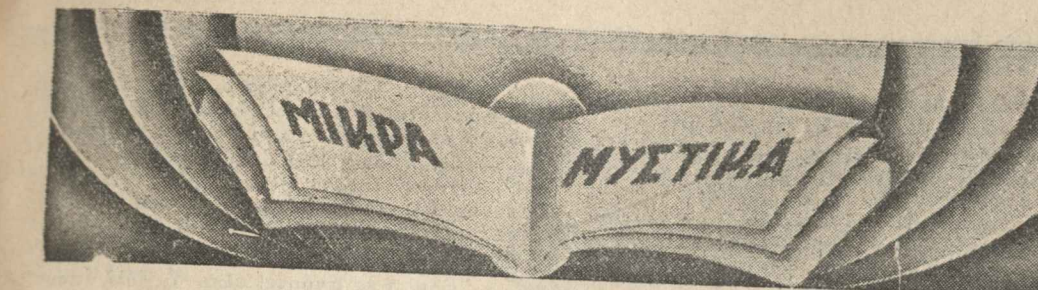
"Ο λοχαγός Μπόντικα, ό σφαιροβό-λος τής Ρουμανικής ομάδας δεν ή-καλά σφουρα άν δεν του φωνάζουν έ-πικληροι της ριψ-ως... ό... ό! "Ο έ-σφαιροβόλος, ό Βαλκανιονίκης Κόρνα, σφαιροβόλος, αὐτός, δεν μπορεί νά έ-ρα άν δεν κρατούν και την άναπαύ-ση άκόμη οι θεαταί του.

Και ό δικός μας ό Μάντικας άν έ-νάχη πηδώντας και έμπα... και έ-μπορεί νά σπάση Βαλκανικά ρεζορά!

Στό δρόμο 10,000 μέτρων, όλοι έ-μαστε πόσο κονιά στόν Νάνο έ-Ρουμάνος Πάναϊτ.

—Μόλις κίνησα τό πόδι μου, μάς ό Νάνος, τούπ με όμήν κατέβαζε στήν-τηνοιά μου τό δικό του ό Ρουμάνος. Που νά συνηθίσω όμως τ'όμαζα δέκα π-ρές. Κι' αὐτός γελοῖος ό κουτός. Για σ-τιγμή όμως του την έσκασα. "Εκτοτε το-μα την ταχύτητά μου και παρ' όλην νά γάη τ'ά μοῦτρά του.

Δέν λέγει όμως και κάτι άλλο ό Νά-νος. "Οτι όταν άφισαν νά μη, για λίγα σ-την, μπροστά ό Πάναϊτ του έ-ναι το ίδιο και τόν ήνάγκασε κακίον κακί-ό υποχώρηση.

Η έπιτυχία των μέχρι τούδε προκηρυ-χθέντων διαγωνισμών, τ'ά συγχαρητήρια των άναγνωστών μας διά τήν πρωτοτυπία των και τήν άμερόληπτον κρίσιν των έπι-τροπών, τ'ά μεγάλα και πραγματικά δώρα μας εις τους έξοπλους και τυχερούς και ή ύποστροφής του περιοδικού μας έκ μέρους των φίλων μας, μάς έ-ε εις την ευχάρι-στον θέσιν νά άναγγείλωμεν την προκή-ρυξιν ενός άκόμη νέου διαγωνισμού ό πο-ός: έμμεθα βέβαιοι ότι θά σημειώση έπι-τυχία.

"Ο διαγωνισμός αὐτός είναι διαγωνι-σμός:

ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

και θά γίνη ως έξής: "Όπως και εις τόν προηγηθέντα των ά-νεδόσαν θά δημοσιεύμεν σέ κάθε φύ-λλον και σέ ειδικήν σελίδα τας έξυπνότερας άπαντήσεις τας όποιας θά μάς στέλουν οι άναγνώσται μας επί των ερωτημάτων μας.

Σέ κάθε τεύχος θά δημοσιεύειν αι μία έ-ρώτησι: και θά ποαναγγέλονται οι έρω-τήσεις των των έπομένων όπως ώστε νά δύνανται οι έπιθυμούντες νά λάβωσι μέ-ρος: νά μάς άποστείλωσι έγκυρίως τας άπαν-τήσεις των.

"Όροι συμμετοχής.

"Όσοι έκ των άναγνωστών μας έπιθυ-μούν νά λάβουν μέρος πρέπει νά συμμο-ρωθούν άπλῶς με τους κάτωθι όρους μας.

Διαφορετικά και άν άκόμη δημοσιευ-θούν αι άπαντήσεις των δεν θά δηννηθούν νά λάβουν μέρος εις την διανομήν των βραβείων τ'ά όποια έκτός του λευκώματος θά δοθούν εις τας έξυπνότερας άπαντήσεις.

Αι άπαντήσεις σ πρέπει νά είναι γραμ-μίνες κινωικά, με μελάνην από τη μία ό-νη του χαρτιού, ορθογραφικά και εύνα-γιστοι.

Νά είναι πρωτότυπες και όχι αντιγραμ-μένες από συγγράμματα μεγάλων άνδρων ή λευκώματα.

Νά μην είναι μεγαλύτερες των πέντε τυπογραφικών γραμμών και νά άποστεί-λονται εντός συστημένου έπιστολών διά τ'ά: λομβάνομεν άσφαλώς και νά μην ά γκαζοῦν θά νά δημοσιεύομεν τ'ά όνομα-τα όλων των άποσπελόντων άπαντήσεις έ-πω. έγινεσι αίνιγμα τ'α και στα άνέκδοτα.

"Εξω από κάθε γάκελλο έκτός τής δι-ευθύνσεως του περιοδικού νά γράφηται ή φράσι: διά τήν έπιτροπήν διαγωνισμού μικρών μυστικών ό. και ό αριθμός των έ-ρωτημάτων. Δηλ. έρωτήμ. 1-2-3 ή 4-5 ή 6 κ.λ. ώστε νά ταξινομούνται εύκόλως.

Αι έ-άναμνηστικό λεύκωμα

"Αν ή λήξις του διαγωνισμού αι δη-μοσιεύσεις άπαντήσεως θά συγκεντρω-θούν σέ λεύκωμα τό όποιον θά εκτυ-πωθή άμέσως, θά βιβλιοδετηθή πολυ-τελώς και θά διανεμηθή εις τους άνα-γνωστας μας έκείνους που θά θελήσουν νά τό άποκτήσουν διά νά έχουν ένα έν-θύμιον του Τικ-Τακ καταβάλλοντες έν καινή τ'ά έξοδα βιβλιοδετήσεως του και τήν αξία του που θά είναι έλαχιστή.

Οι έκ των άναγνωστών μας έπιθυμούν-τες νά τό άποκτήσωσι παρακαλούνται μα-ζί με τας άπαντήσεις των νά μάς ύποβά-λωσι και δήλωσιν τόν άντιόπων του λευ-κώματος τ'ά όποια θέλουν νά τους κρατή-

σωμεν διά νά προϋπολογίσωμεν πόσα θά έκτυπώσωμεν.

Τ'ά βραβεία μας

Κατά τήν λήξιν του διαγωνισμού και συγχρόνως με την διανομήν των λευκω-μάτων θά γίνη εις τ'ά γραφεία μας ένώπιον των άναγνωστών μας ή βράβευσι: των έξυ-πνότερων άπαντήσεων υπό τής έπί τούτου συσταθσομένης έπιτροπής, ή όποια και θά δικαιολογήση διατι έπρωτίμης τ'ά βραβευθέντα.

"Ετσι ό διαγωνισμός θά διεξαχθή άμε-ρολήπτως και χωρίς τόν κίνδυνον νά δε-χθώμεν παράπονα έκ μέρους ούδενός των συμμετασχόντων.

Τ'ά βραβεία που θά δοθούν θά είναι τ'ά έξής: κατά σειράν: Διά τας τρεις πρώ-τας έξυπνότερας άπαντήσεις.

Βραβείον Α'. Μία φωτογραφική μηχανή αξίας 900 δραχμών.

Βραβείον Β'. Μία φωτογραφική μηχανή αξίας 600 δραχμών.

Βραβείον Γ'. Μία φωτογραφική μηχανή αξίας 350 δραχμών.

Διά τας τρεις χιονμοριστικές άπαντήσεις Βραβείον Α'. Ένα χιονμοριστικό δώρο αξίας 600 δραχμών.

Βραβείον Β'. Ένα χιονμοριστικό δώρο αξίας 400 δραχμών.

Βραβείον Γ'. Ένα χιονμοριστικό δώρο αξίας 200 δραχμών.

"Η έκλογή του είδους του βραβείου θά άποφασισθή λόγω του είδους του από τους παρισταμένους κατά την βράβεισιν άνα-γνώσταις μας.

Διά τας τρεις πειό λακωνικάς άπαντή-σεις.

Βραβείον Α'. Μία άσημένα σιγαρο-θήκη αξίας 500 Δρ.

Βραβείον Β'. Μία άσημένα πίππα αξίας 300 Δρχ.

Βραβείον Γ'. Εις άναπήρ πολυτελείας αξίας 200 Δρχ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Με την άπόφασιν νά καταστήσωμεν περισσότερον διασκεδαστικόν τόν διαγωνι-σμόν θά καθιερώσωμεν δύο στήλας εις τας όποιας οι άναγνώσται που θά λάβουν μέ-ρος εις τόν διαγωνισμόν θά δύνανται νά άλληλογραφήν μεταξύ των έπί του δια-γωνισμού μόνον—άντι 0,50 λεπτών κατά λέξιν.

"Η άλληλογραφία αὐτή θά δημοσιευθή και εις τό λεύκωμα.

Αι πρῶτοι έρωτήσεις:

Και τώρα σάς θέτομεν τας πρώτας έ-ρωτήσεις.

ΓΕΛΑΣΤΕ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

Γελάστε Δεσποινίς, γελάστε, κοροϊδέ- [ωστε με, και πέστε με πως είμ' ένας τρελλός. Τί [άγα; Μήπως αὐτά τ'ά μάτια σας που τώρα μ' έλ- [ρωνεύονται, στην κατοχή μου έναν καιρό δεν τ'άχα; [μαυρα με τό μεγάλο έρωτηματικό—στό βάθος, [δέν τ'άειδα τόσες νύχτες πλάι μου νά λι- [γώνονται, κι' ώρες ν' άλλοιθωρίζουν με πάθος; [Μήπως, αυτές τ'ες σφαιρες από έλεφαντό- [δοντα, που κάνουν «καραμπόλες» κάτω από τόν [μπαρ, δέν τ'ες φιλοῦσα, δέν τ'ες χαίδενα, σκινμέ- [γος πανω σ'ες, και δέν τ'ες δάγκωνα καμιά φορά για [γούστο;

Μήπως... Και Μήπως... τόσα «μήπως» [δαντα, που θάφταναν νά κάνω άνατομία [και κάποιο «Μήπως» τελευταίον, που άν [γροφάνα, θά έπέρβαινε άσφαλώς... κι' ή 'Αστυνομία; [δαντα, "Ωστε λοιποί; Γ'ελάτε Δεσποινίς, γελ'άστε, [κοροϊδέψτε με, και πέστε με πως είμ' ένας τρελλός... Τί [τάχα; Δικαιώμα σας είναι νά με ειρωνειόσαστε, [και δικαίωμά μου νά τελειώσω έδω με [«Χά, Χά...».

ΚΡΕΤΤΗΣ ΛΑΚΚΟΣ

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ ΣΟΥ

Τ'ά κρίνα των χεριών σου κάποιο άπόβραδο μεσ' τ'ά δικά μου χείρα είχες άφίσει. Αμμάσι; ήταν φλινκιά νύχτα Μαγική κι' όρνιθας άπ' τ'ά μύρα γύρω ή άψος.

Τ'ά κρίνα των χεριών σου κάποιο σούροπο μου τ' άπλωσες δειλά μεσ' τό σαλόνι κι' είχανε τέτοια γοητεία τ'ά μάτια σου κι' ήτον κλαμμένα και θολά κι' έμιασε [μόνοι... Τ'ά κρίνα των χεριών σου π' εύωδιάζουνε [πότερ' από το φθινόπωρο, τ'ά κρίνα είναι πιο λάγνο τ' άρωμά τους πιο θε- [πέσιο κι' είναι πιο ζωντανά λευκά και κρίνα.

Τ'ά κρίνα των χεριών σου τ'ά λεπτόμαχα ό, ά; ήτανε νά πεθαινα σιμά τους, μ' έφτανε μόνο μια θοπέλα τους, μ' έφτανε και νάνοιθα μονάχα τ' όρνομά τ'ες!.. ΚΡΕΤΤΗΣ ΚΙΟΥΝΗΣ

- 1) Ποίος είναι ό εύτυχέστερος άνθρω-πος στην 'Ελλάδα;
 - 2) Τι είναι τό φίλημα;
 - 3) Τι θά κάνετε εάν έγίνεσθε ξαφνικά έκατομμυριοχός;
 - 4) 'Υπάρχει έως στην εποχή μας και γιατί;
- "Εμπρός λοιπόν τας άπαντήσεις σας διά ν' άρχισή ή δημοσίευσίς των από του 43ου τεύχους.

= 31 =

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένν' αυτά τα γεγονότα συνέβαιναν στην ταβέρνα και δύο νεκροί που μιλούσαν με χονδροειδής και μακάβριος σκηνη έλάμβανε χώραν στο μέγαρον του Μέση.

Το μέγαρον του Δουκός ντε Νταμπιλ ήτο έρημο. Όλο το προσωπικό του στρατόχου είχε μεταφερθεί στην δδον Φορσε—Μονυ—μάρτε. Υπήρχε μία διπλή αιτία γι' αυτό. Πρώτον και κυριώτερον ίως, ήταν ότι ο Άνρι ντε Μοντιμορσά φοβόνταν καμιά επίθεση του άδελφού του. Η έπίσκεψις του γέρον Μπαρταλιάν είχε δυναμώσει αυτόν τον φόβον.

Ειδοποιηθείς εγκαίρως έσκέπτετο ο Νταμπιλ μύρεσα να περιμένο αυτόν τον άνθρωπον προσετοιμασμένος και να τον συλλάβω. Αλλά ποίος ξέρει εάν ο Φρανσουά, σε στιγμήν απειπισίας δεν έλθη μόνος του επί κεφαλής των ίπποτων του; και ποίος μπορεί να προτίδη την εξέλιξιν μιας τέτοιας μάχης; Η πάλιν ποίος ξέρει αν δεν με στείλλη ξανά κανένα άλλον μαχητοβγάλητ που μπορεί να έπιτύχη αυτήν την φοράν;

Η δεύτερα ετίτα ήταν ότι ο στρατόρχης είχε κατορθώσει να αναλάβη την φρουράν των τών εισόδων των Παρισίων, και είχε έπωφεληθεί γιά να βάλη δικούς του άνδρες στην πόλη της Μονμάρτης. Εάν συνέβαινε καμιά καταστροφή, εάν ή Αικατερίνη των Μεδίκων ειδοποιείτο γιά την συνωμοσίαν του Γκδλ έπως άφινε να υποτεθή ο Μαριέτ, εάν το Παρίσι κατελυβάνενο από τα έπαρχιακά στρατεύματα που προχωρούσαν έναντιον του, δεν είχε να κάμει παρά ένα βήμα γιά να δραπετεύση από την πύλην της Μονμάρτης.

Έτσι το μέγαρον των Μέση ήτανε εγκαταλειμένο.

Μόλα ταύτα εκείνο το βράδυ, δύο άνθρωποι είχαν κατορθώσει να μπειν μέσα και έτελείωναν το δειπνον των μέσα στην κουζίνα κουβεντιάζοντες άνεμεταξύ τους.

Ήταν ο Ζυλλ, ο έπιστάτης του Νταμπιλ και ο άνεπιός του Ζυλλό.

—Ακόμη ένα ποτήρι άπ' αυτό το παληό κρασί έλεγε ο Ζυλλ στον άνεπιό του γεμίζοντάς του το ποτήρι που στη στιγμή βρέθηκε άδειο.

—Ποτέ μιν δεν ήπια τέτοιο κρασί, είπε ο Ζυλλό με μία χονδρή φωνή.

Το πρόσωπόν του ή-ο κατακόκκινο και τα μάτια του έλαμπαν. Βρίσκετο στην μακαρία εκείνη στιγμή που προηγείται της μέθης και κάμνει την ζωή φαίνεται ρόδινη.

—Ακουσε μου παιδί μου, αν θέλεις να πihς καλλίτερο κρασί, πάνε να πάρης το μπινυκάκι που είναι μέσα σ' εκείνο το ντουλάπι.

Ο Ζυλλό σηκώθηκε και έπροχώρασε χωρίς να σκουνοτιφλά πολύ.

—Δεν είσαι ακόμα τυφλά στο μεθύσι, μουρμούρισε ο γέρος Ζυλλ παρατηρώντας τον, και του γέμισε ξανά το ποτήρι.

—Ωστε δεν θέλεις, έξηκολούθησεν να γυρίση; στο μέγαρον Μοντιμορσά.

—Νά γυρίσω εκεί; φώναξε ο Ζυλλό σηκώνοντας τα χέρια στον ουρανόν. Μά δεν σκέπτεσθε τί λέτε θετε μου. Δεν ξέρετε ότι το σπίτι είναι άνω κάτω από τότε που εξαφανίστηκε ο γέρω τομαροβγάλητς.

—Ποίος τομαροβγάλητς, ρώτησε ο Ζυλλ;

—Ναι...αυτός ο καταραμένος Μπαρταλιάν!... Με είχε απειλήσει ότι θα μου έκοβε τη γλώσσα αν τον πρόδιδα... ά!... ά!...

Ο Ζυλλό έγυρε πίσω στην καρέκλα του και ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Ο Ζυλλ τον μιμήθηκε αλλά το γέλιο του είχε μία ειρωνική νότα που θα έκαμε τόν άνεπιό του να τρέμη αν δεν ήτανε τόσο μεθυσμένος και μπορούσε να άντιληφθή την σημασίαν του.

—Δοιπόν έξηκολούθησε ο Ζυλλό, όλοι εκεί μέσα με ύποπτιονταν. Θα φινάτζονταν ότι ήμωνα κι' εγώ άνακατεμένος σ'αυτήν την φάρσα, και ος το ξαναλέγω θετε μου ήταν καιρός να φύγω άπ' εκεί μέσα... άλλοιως θ' άφινα το κεφάλι μου έκει... κι' εγώ το κεφάλι μου... έστω και αν του άφαιρέσητε σεις τα ποιά ώραια του στυλιδία... ος το λέγω χωρίς καμία θετε μου!

Στην άνάμνησιν αυτής της άκροεργασίας, ο Ζυλλό έφερε τα γόνατα στο κεφάλι του, ίσως γιά να βρειωθή ότι το κεφάλι του βρισκονταν πάνω στη θέσι του ή γιά να άποχαρηθή τα μακαρίτια αυτής του. Ανατριχιάσε κι' έφάνη να ξεμεθάει.

Ο θετός βιαστικά του ξαναγέμισε το ποτήρι.

—Όσο γιά την φάρσα, έξακολούθησε ο Ζυλλό άφου κατέβασε το περιεχόμενον του ποτηριού, ή-αν μία καλή φάρσα! Ο Μπαρταλιάν είχε έμπιστοσύνην σ' εμένα! Γελώ ακόμα όταν το συλλογίζομαι... και όταν του βεβαίωσε ότι θα εύρισκε τον έκλαμπρότατον μόνον μου... ότι ήμωνα βέβαιος γιά αυτό... λίγο έλειψε να με φιλήση... ναί θετε μου... τον κακοποίησιν τον λυποίμαι!... Πάντως ήταν καλός άνθρωπος.

—Ναι με θέλεις να σου κόψη τ' α-τιά. Είπε με σοβαρότητα ο Ζυλλό.

—Αλήθεια τον άτιμο!

—Και την γλώσσα!

—Ναι, βέβαια!... Άς έλθη τώρα αν μου ή.

Ο Άνρι άρπαξε ένα μαχαίρι και προσπαθούσε να σηκωθή, αλλά ξανάπεσε στην καρέκλα του και άρχισε να ξεκαρδίζεται...

—Ωστε είσαι ευχαριστημένος ρώτησε ο Ζυλλ.

—Ευχαριστημένος θετε μου!... μά νομίζω ότι όνειρεύομαι!... Όταν σκέπτομαι ότι κατά διαταγήν του έκλαμπρότατου μας μου μετρήσατε χίλια σκούδα!... Ποτέ άλλη φορά στη ζωή μου, δεν είδα τόσο χρήμα μαζεμένο στα χέρια μου.

—Ωστε είσαι άποφασισμένος να μη ξαναγυρίσης εκεί ρώτησε ο Ζυλλ.

—Είμαι τρελλός, θετε μου!... χά! χά! Ο γέρω θετός μου τρελλάθηκε θέλει να πάγω να μου κόψουν τη γλώσσα!

—Ανόητε! Μά άφου ο Μπαρταλιάν δεν είναι πια.

—Μά άφου τον πρόδωσα θα μου την κόψη... Κι' εγώ θέλω να γαρω τα λεπτά που πήρα... Θέλω να τα πω... Και πως θα τα πω αν δεν έχω γλώσσα.

—Τάχες μαζί σου, ρώτησε ο θετός γιά δειξε τα λίγο...

Ο Ζυλλό άδειασε το ζουνάρι του επάνω στο τραπέζι και τα μάτια του γέρω Ζυλλ έλαμπαν.

—Και όμως εγώ σου τα έδωσα όλα αυτά, είπε μ' ένα παράξενο τόνο χαϊδεύοντας τα σκούδα.

—Χωρίς να λογαριάζομαι... μουρμούρισε ο Ζυλλό.

—Χωρίς να λογαριάζεις... τί; μούγκρισε ο γέρος.

—Έκείνα που... εκείνα που με χρωστάτε...

Ακόμα... Αυτά θετε μου εινε γιά να πιούμε... Έτσι μ' είπατε. Αλλά τώρα... Πει να με δώσετε... να με δώσετε τα πάντα...

—Ποιά μέστα; Και ο Ζυλλ συνοφρυώθηκε.

—Ο στρατόρχης είπε... τρεις χιλιάδες σκούδα... τρεις χιλιάδες σκούδα... χροιά Μαρς... μου... πάνε... στο χρηματοκιβώτιό σου...

—Ελα πιές άνόητε! είπε ο Ζυλλ και έτρεμε και τον περιέχυνε κρύος ιδρώς. Έξαφνα σηκώθηκε, ήταν αστασιμένος, τα χάλιας ή θέα των σκούδων.

—Ανόητε! μουρμούρισε. Τρεις χιλιάδες σκούδα χρυσά σε σένα; Είσαι μεθυσμένος φαίνεται!

—Ο έκλαμπρότατος το είπαι... Ένα μπρός θετε μου... κι' ήμωνα... ή δ' ελπίς κάμνω τα παράποιά μου στον στρατόρχη...

—Νά πληρώσω!... μούγκρισε ο γέρος και αν δεν θέλω; Άθλιε θέλεις να με καταστρέψης; Άρσέ μου τα Ζυλλό, πλέ μου Ζυλλό... Έλα... Έσένα σου φανουν χίλια άγγυρά σκούδα...

—Καλά καλά! ψιθύριζε ο Ζυλλό προσπαθώντας να σηκωθή, δά δούσε τον έκλαμπρότατος...

—Πρόσεξε, Ζυλλό, φώναξε ο θετός...

—Α... τί παράξενα που γελάς...

Ο Ζυλλό γελοόσε με το τρομαγέλιο. Ήταν καταχλωμός. Τον τρέμα ή ιδέα μόνον ότι έπερε να πληρώσει τρεις χιλιάδες σκούδα χρυσά. Και ή-αν ότι ο Ζυλλό μπορούσε να τον καυχήσιν στον στρατόρχη δεν ή-αν γιά να τον θυσυμάση.

—Ακουσε Ζυλλό, είπε έξαφνα, να μου δώσης με το καλό αυτό το χρυσά σου σε σένα δεν χρηί-νεις;

—Ο κακόμοιρος ο θετός μου έπαυθη έφώναξε ο Ζυλλό... Αυτό είναι άδικο! Θά κληρονομήσω...Θά κληρονομήσω ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιό του...

Ο Ζυλλό δεν πρόφθασε ν' άποτελέση την φράσιν του. Ο γέρος άμνησε τον νου του και σε μία στιγμή τον έβλεπε. Και ύστερα άρπαζοντας ένα σκαμνί που ήτο ετοιμασμένο από πριν τον έδεσε επάνω στο κάθισμά του.

Αυτό έγινε τόσο γρήγορα που ο Ζυλλό τον όποιον ο τρόμος έκαμε να ξεμεθάει άμέσως δεν πρόφθασε να κάμει ούτε μια κίνησι γιά να άμυνθή. Ο γέρος απηνόηχοτε ψιθυρίζοντας λέξεις χωρίς σκευαιαν, έπαιρνε τα σκούδα πάνω απ' το τραπέζι και τα έκρυβε μέσα σ' ένα ντουλάπι.

Όταν άπέμεινε ένας μικρός σωρός πάνω στο τραπέζι κλειδωσε το ντουλάπι γύρισε στον άνεπιό του και του έκανε δεσμά.

Ο Ζυλλό έπωφεληθηκε γιά ν' άμυνε, να ξεφωνίξη αλλά ο γέρος δεν έπαυθη κα καθόλου, παρά μόνον όταν έπαυσε φωνές του άνεπιού του του είπε με ύπαιχραν:

Τώρα επί τέλους είσαι πιά λογιώ. Βλέπεις εδω αυτά τα χρήματα; Είπε με μερτικό σου, πενήντα σκούδα. Τ' άλλα νε δικά μου. Δεν είμαι εγώ βλέπεις ο τρελός αλλά σύ. Δεν κληρονομάς ένω εγώ. Βλέπεις τί άπλό που είναι το πιάμα;

Ο γέρος γέλασε μόνος του και βάσε άκομη ένα ποτήρι κρασί.

—Μ' αυτά τα πενήντα σκούδα, θα με νά δουλέψης άλλου και πούσε να με...

ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

Ξανάρω μπροστά μου, γιατί τότε... τότε πια δεν θα σε λυπηθώ...

Ο Ζυλλό πήρε την άπόφασιν του και έκαμε πώς έπιτάσσεται.

—Άφου το θέλετε θετε μου, θα φύγω, κι' να κάμω, θα άρκεσθώ σ' αυτά τα πενήντα σκούδα.

—Και πού θα πάς;

—Αν ξέρω... θα φύγω άπ' το Παρίσι...

—Ναι αυτό, θέλω κι' εγώ. Αλλά πριν φύγης δεν θα πιάς να με προδώσης στον στρατόρχη, ή... Ναι σε ξέρω... είσαι τόσο επαρκής όσο και εγώ. Θά εμφοκινδυνεύ-σης την μακαρία μου με την έλπίδα να ξαναπαήρης τες τρεις χιλιάδες... τρεις χιλιάδες σκούδα χρυσά... σε σένα!... Άκού-σε...

Αν θέλω να μιλήσης σε κανένα γι' αυτό τ' άκου;

—Δεν θα μιλήσω θετε μου σου τ' όρκι-ζομαι!

—Ναι αλλά εγώ θέλω να είμαι βέβαιος. Και γιά αυτόν τον λόγον θα σου κόψω την γλώσσα.

Ο Ζυλλ άρχισε να γελά με το σατανικό του γέλιο και πρόσθεσε.

—Συ ο ίδιος μοθώσες την ιδέα. (Όπως κι' τότε όταν σου έκομπα τ' αιτιά σου. Έπες καλές ιδέες, παιδί μου, σπουδαίες ιδέες!

Τίποτες ή-αν ο τρόμος του Ζυλλό... που αν κατόρθωσε να πη ούτε μίαν λέξιν παρ' όσον άνεστένανε και λιποθύμης τής.

Ο Ζυλλ ήτνος και βιαστικά άσπαξε ένα μαχαίρι της κουζίνας και άρχισε να το άνοινι.

Υστερα πήρε μία τανάλια από το συρτάρι και πλησίασε τον δυστυχή.

Αλλά τότε παρετήρησε ότι ήτο πιά δόξαλο να έπιτύωση μία γλώσσα παρά να κόψη δυό αυτιά.

Στάθηκε μία στιγμή άναποφάσιτος με το μαχαίρι στο ένα χέρι και την τανάλια στο άλλο.

Μά, μουρμούρισε, θα το κατορθώσω όπως όποιος... τον κακόμοιρο τον Ζυλλό... θα με κοιτση όταν δεν θα υπάρχει πει... θαρρώ πως θα καταντήσω να του κόψω κομμάτια κομμάτια...

Και άρχισε να γελά σ' αυτήν την ιδέα. Ήταν τρομερός!

Έξω ο άέρας φυσούσε δυνατά και κά-τω κάτω τα ευρήματά του έφθιναν ός τίς όνιγια του μεγάρου. Έξαφνα ο Ζυλλό άνοιξε τα μάτια.

Οι διαταγμοί του Ζυλλ έπαυσαν άμέσως. Πριν προφθάση ο Ζυλλό ν' άποτελερώση την τελευταίην του νρανήν. Ο τρομερός γέρος προσπαθούσε να του κόψη την τανάλια στο στόμα.

Ο διασημισμένος με τα μάτια ματωμέ-να, τες ελβες του μετώπου του έξογκωμέ-νος από την προσπάθειαν, έσφιγγε τα δόν-τα του σε μία κρίσι άπελπισίας.

Αυτή ή σιωπηλή πάλη ήτο τρομερά.

Έξαφνα μία τρομρά και άγρία φωνή έπλησε τον άέρα. Η τανάλια είχε πιάσει την γλώσσα και του ή-αν είχε κόψει.

—Καλά να πάθη είπε ο Ζυλλ, αν στέ-νω ή-αν θα την έκοβα πιά κανονικά με το μαχαίρι μου.

Και ξανάρχισε το δαιμονικό του γέλιο. Έξαφνα ένα δυνατό φρήσημα του άέρος ά-παι το παράθυρο και έβρυσε το φως. Τότε ή-αν ή σκιά του Ζυλλ να βάλη μία κινήν τρέμου. Ο Ζυλλό τον είχε άρπάξει από τον λαιμό.

Στον παρορμηκό του πόνον τον ο Ζυλλ έκαμε μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, έπιασε τα σκαμνιά που τον κρατούσαν δε-σμένο και σηκώθηκε όρθιος. Και τότε μσο-

πεθαμένος αλλά άγριος από τους τρομερούς πόνους, ώρμησε σαν θηρίον επάνω στο θετό του. Τα δάκτυλά του χώθηκαν μέσα στο λαιμό του και οι δυό μαζί εκόλυσαν στο πάτωμα...

Γιά λίγα λεπτά το σκοτάδι ήταν γεμάτο ρόγγους και μουγκρη ά...

Όταν ξημέρωσε ή ήμέρα ο ήλιος άπ' το όνοικτο παράθυρο φωτίσε δυό πτώματα άγκαλιασμένα το ένα είχε το πρόσωπο του βουτηγμένο μες' το αίμα και έσφιγγε ακόμα το λαιμό του άλλου.

Το θέλει ο Θεός.

Ο Πα-ικαρολα προσείχονταν γονατι-σμένος μπρος στο Άγιο Βήμα του Σάν-Ζερμάν—Λω, έρουα προσευχέτο, δηλαδή συζητούσε μόνος του μέσα σε μία τραγική σιγή. Φαίνονταν από πέτρα οι πτυχές του φρενάτος του ήσαν άκίνητες. Η προσευχή αυτού του άθρησκου καλογήρου μπρος στο Άγιο Βήμα έκαμνε την έτύπω ιν ότι ή ανε ή πιά ιδανική, ή πιά άγνή, άπ' ό-σα: άπετάθησαν προς τον Πλάστην. Δεν άποτεινέτο όμως σ' εκείνον παρ' όσον έ-αυτόν του. Δεν έζητούσε ούτε την επιεί-κειαν ούτε το έλεος του Θεού. Έψαχνε να εύρη μέσα στην τρικυμιαν της ψυχής του μία άκίνητη άληθείας.

Νά ποιά ήτο ή προσευχή του μοναχού μέσα στη σιωπηλή έκκληση ενώ ή καται-γίς έμεινε έξω και ή Αικατερίνη των Μεδίκων καιροσφιλικτους πίσω από μία πορτούλα την άφιξιν της Άλίκης ντε Λουίε και του κόμητος ντε Μαριγκάν και ενώ πενήντα γυναίκες περιέμεναν στο βάθος με το έγγχειρδιον στο χέρι.

(Ακολουθεί)

Ο ζωγράφος μας κ. Γεώργιος Μούγιος είς τον όποιον όφειλεται ή κατασκευή των νέων μοντέρνων Βινετιών και εί-κόνων τεύ περιδικού μας.

Σύμφωνα με τας ύποσχέσεις μας το «Τικ-Τάκ» σά; παρουσιάζεται σήμερα έν-τελώς άγνώιστο.

Η μονιέρα ε ευφάνισις ή άφθογη και έκλεκτή έλληνική του βλη, όφειλομένη στις καλύτερες πέννες του σημερινού έλληνι-νικού πνεύματος.

Η έκλες μεταφράσεις, ή καθιέρωσης άκομη μιας λογοτεχνικής σελίδος γιά τους νέ-υς διανοουμένους καθώς; και ο ίεος δι-αγωνισμός των μικρών μυστικών, έμεθα βέβαιοι ότι θα άρέσουν στους άναγνώστας μας και θα έκτιμηθή ή προσπάθειά μας.

Το «Τικ-Τάκ με τα νέα του άναγνώσμα-τα «Δορυλλαιον» και «Ερωτηματικόν» κα-θώς; και τίς εικόνες που έχουν κατασκευα-σθεί επί τη βάσει σχεδίων του γνωστου καλλιτέχον κ. Γ. Μονγιον και πού είναι ό-μιες μετ'ας χρησιμοποιουμένης υπό των μεγάλων Εύρωπαϊκών περιδικών άσφαλώς; θα ένθουσιάζη τους άναγνώ-στας του.

Κατόρθωσε ακόμα να ξεφύγη από το συνηθισμένο στυλ των άλλων περιδικών, που άντιγράφον διαρκώς το ένα, το άλλο και όλα μαζί τα Εύρωπαϊκά περιδικά σε σημείο να μην έχουν καμιά σχέση με την Έλληνική λογοτεχνία και καλλιτεχνία και να παρουσιάζη τέλειως πρωτότυπο. Ασφαλώς όσαι είναι είς θέσιν να κρινουν θα εύθουν άπολύτως ίκανοποιητική την νέαν εμφάνισιν του «Τικ Τάκ» και θα παραδεχθουν ότι αυτή, άποτελει σημαν-τικήν βελθμόν προόδου είς τον περιδικόν τύπον του τόπου μας.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ

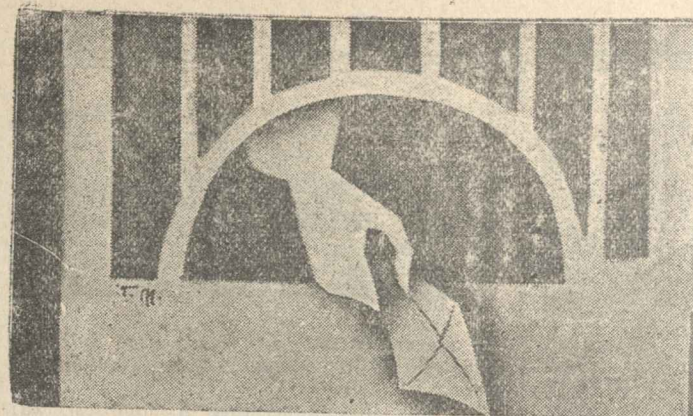
“ΛΥΒΙΣΤΡΟΣ ΚΙ ΠΟΛΑΜΝΗ”

“Ένα ύπέροχο Βυζαντινό βώ-μάντος γραμμένο ειδικώς γιά το «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

ΕΞΕΛΟΧΗΣΑΝ

Τα Νέα Έλληνικά Άναγνώσματα του Μ. ΛΟΥΛΟΥΔΟΠΟΥΛΟΥ διά τας Έμπερικές και Πρακτικές Σχολάς. Εισαγάγετε αυτά είς τας Σχολάς σας διά να έχουν πραγματι-κήν όφέλειαν εί μαθηταί.

POSTE RESTANTE

Κ. Μέντην—Δυστυχώς όχι καλά. Για άλλα περιμένουμε. **Αθηναίον**, Βόλον. Και τα δικά σας όχι καλά. **Μ. Ράλλην**. Όμοιος. **Λοχαγόν Χ. Ναύπλιον**.—Εύχαριστοί μεν. Δυστυχώς όμως δεν μπορούμε να συμμορφωθούμε με όσα μ'α γράφετε. **Σ. Γιαννιζόν**, άπορηστέται. **Χ. Μαρκέλλην**, προσέχετε στο μέτρο. **Α. Καρβίτην**.—Ποράτε από τα γράφια μας. **Γ. Δ. Κιτς**.—Όχι και τόσο καλά. **Βασίλ. Θεσσαλονίκην**.—Επίσης και τα δικά σας. **Γ. Γαλανόπουλον**.—Διαβά-

στε επί του παρόντος. **Γ. Ορφανόν**.—Δεν έλήφθη ότ' όψιν. **Β. Ιωαννίδου**.—Επίσης. **Φοιτητήν Πάτρης**.—Όχι δημοσιεύσιμο. **Ζερμίν Πειραιά**. Δεν έλήφθη όπ' όψιν. **Ρ. Θεοφύλον**, Πειραιά. Για τα καλά σας όφθαλμο εύχαριστούμε. Το τραγουδάκι σας, όσοτερο στίχο και στη είμα. Στείλτε μας τίποτε άλλο. **Πέτρος Κουμάρη**.—Διαβάστε "Ελληνας Διηγήσεις" όπου προσέξετε τους και καλώς γράψατε.

Π. Γαλανόν.—Διορθώστε το και είναι στείλειτε το. **Κ. Σταφυλάν**. Ένός όσας βλέπουμε μπορείτε να γράψετε καλά, γιατί προχειρογράφετε. Διορθώστε το και στείλτε το.

Π. Γιαννουδάκην Ένταυδζ.—Διαβάστε ακόμη. **Σ. Γαβράν**.—Και σ' όσας την ίδια σύσταση έχουμε να κάνουμε. **Α. Λάκων**.—Τα ίδια και γιάσας. **Κ. Αργυλάν**, Βόλον.—Εάν θέλησετε θα γράψατε πολύ καλά, αυτό όμως θα το κατορθώσετε έκτος από τη μελέτη και με λίγη προσοχή.

Σ. Παπαχρήστον, Γαλαξίδη (Γενναίον) Δυστυχώς αυτό που ζητάτε δεν υπάρχει. Είς τους λοιπούς θα απαντήσουμε εις το προσεχές.

Δεν είναι τίποτε άλλο παρ'α μιά μάσκα. Μεταχειρισθήτε γιά λίγο χρόνον την **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ** και θα έλευθερωθή το πρόσωπόν σας από κάθε ρυτίδα ή άτέλεια

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω την όμορφότεραν Έλληνίδα την διδα

Έν τη
Ώ ψηφίζω

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΘΕΡΜΕΣ

και είσθε άπελπισμένοι από την κινίνη και τα άλλα φάρμακα, άν θέλετε να γλυτώσετε, άν επιθυμήτε πραγματικώς να θεραπευθήτε, καταφύγετε, έστω και άργά, εις τα παγκοσμίου φήμης χαπάκια

ΘΕΡΜΟΖΑΝ

Θα ξεπριασθή ή σπλήνα σας, όσο και άν είνε πριμένη, θα βρήςτε πάλι την υγεία σας και θα χαρήτε τη ζωή σας.

Η όρεξις θα σας επανέλθω ως και ή επιθυμία της εργασίας και ή δύναμις.

Και μία άπλή μόνον δοκιμή του φαρμάκου όλιγοήμερος θα σημειώση την μεταβολήν και την καλλιτέρευσίν σας.

Δεν περιέχει ούδ'ε ίχνος κινίνης· είνε βότανον διά πρώτην φοράν χρησιμοποιούμενον, πού συσκευάζεται εις χαπάκια πολύ εύκολα να τα πάρη ό άνθρωπός. Συμβουλευθήτε τόν ιατρόν σας

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διά πάσαν πληροφορίαν δύνανται ν' άπευδύνωνται δι'έπιστολής εις τήν "Τίχ-Τάκ" διά "Θερμοζάν.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC,"

εύθυνότερα και τελειότερα εις απόδοσιν φωνής και εμφάνισιν, με μηχανήν ήγγυσημένην δι' 20 έτη.

Πώλησις διά μηνιαίων δόσεων έκ 200 δραχμών. Τιμοκατάλογος εικονογραφημένος με συλλογήν δίσκων Έλληνικών χορών, Ερωπαϊκών (Φρέζ, Ταντέ) κ.λ.π. άποστέλλονται, ταχικώς εις αίτεσύντα έκ των έπαρχιών δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΤΤΗΣ

Ευριπίδου 8. (2ος όροφος Νο 14) — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΕΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩΝ ΜΝΕΥΜΟΝΙΚΟΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής Ιατρός ΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΑΘΜΕΚΗΣ

Κεντρική Θέρμανσις

Τιμαί συγκαταβατικά. Πληροφορία Σαρκετόν 4. (Πάροδος) Έρακλείου. Δεξιά πλευρά Αρχαιολογικού Μουσείου) 3-5 μ. μ.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIG

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μένη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικώς βαφάς μάρκας

ΑΡΤΙ

και θα γίνουν έντελώς καινούργια Αί βαφαί ΑΡΤΙ πολύνται εις τα Φαρμακεία και τα έμπορικά της συνοικίας σας εις 6 μεδερνούς χροματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΤΙΝΟΝ
ΕΛΑΦΡΟΝ
ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ
Μόνον με τα χάπια ΔΟΡΜΕΝ.

ΤΟ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ FRANK

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣΕΣ, Όσαι δεν έδραμάσατε ακόμη το νέον "Αμερικανικόν FRANKS CLEAR TONE, βεβαίως δεν γνωρίζετε τα ευεργετήματά του. Μία μόνον δοκιμή θα σας πείσω. Το "Ηλιόκαύματά, αί Πανάδες, τα Μυρμικία, οι μεγάλοι πόροι, το όχρον χρώμα κλπ δεν θα ύπάκουον με την χρήση της πολυτιμού συσκευασίας του FRANKS. Δευκαίνει το πρόσωπόν και προσδίδει άνθηρότητα κα νεότητά, αντικαθιστά τελείως την Πούδραν και Κορμάν, Πωλείται δοχ. 85. Διευθυντήν Γενικόν Αντιπρόσωπον: Π. Ντεφαντιέν, Έμπορ 25α Αθήνας και εις όλα τα φαρμακεία ζητούνται αντιπρόσωποι.

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΑΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

(Συνέχεια έκ της 3ης σελίδος)

Και ύστερα έρχεται στο ψητό:

—Δι'είσέ μου ένα κατοστάρικο. —Δεν έχω.

—Μά δεν ντρέπεσαι; Νάσαι ντυμένος άν τον πρίγκιπα τής Ουαλλίας και να λές ότι δεν έχ'ις έκαστο ψωροδραχμής; Φταίω εγώ πού σου είπα με γεια!

Και όλοι καταλήγουσιν στην ίδια απάντηση:

—Πάμε να τα βοέξουμε...

—Μά δεν είναι βροχερός καιρός.

—Έλα ντέ πού κανείς τδ κοροΐδω.

Θα πάμε να κεράσως.

—Γιατί;

—Γιά τδ με γεια! Πώς θα σου πούμε με γεια άν δεν πούμε δυό—τρείς μπόρες!

Αν είναι να κεράσετε από δυό—τρείς μπόρες όσους σας εύχονται με γεια, πρέπει να διαθέσετε τόσα όσα θα σας έφθαναν να παραγγείλετε τούλάχιστον δύο κοστούμια ακόμη.

Πολύ περίεργος ή άξίωσις, αλήθεια, των κ.κ. εύχητών, την γνώμην των όποιων δεν έζήτησε κανείς.

Αυτές είναι μερικές από τις ένοχλήσεις πού ύφίσταται κανείς, άν τολμήσ'η να έμφανισθ'η στην κοινωνία με νέο κοστούμι τδ όποιον άποτελεί τδ θέμξ της συζητήσεως παντού όπου έμφανίζεσθε. Υπάρχουν πολλοί, πού γιά ν' άποφύγουν τις ένοχλήσεις αυτές, μόλις φτάσ'ουν καινούργιο κοστούμι, τδ τριβ'ουν ώστε να μη δίνη την όψιν τού άρτι έξελλθόντος από τας χείρας τού ράπτου. Έτσι άποφεύγουν και τα κεράσματα των διαφόρων φίλων, οι όποιοι ένιούσιν, σώνει και καλά, να τα «βρ'ξουν», λές και δεν φτάνουν οι χειμωνιάτικες μπόρες πού θα ύποσούν κατά την χειμερινή περιόδο και ό κίνδυνος να μ'ας τις βρέξ'ι, ό ράφτης; όταν μ'ας άρχίσ'η στο κνήγι. Και επειδή ό λόγος περί ραφτών,

κοστούμιών, πληρωμών κλπ. κλείνουμε τδ θέμα μας με δυό άνέκδοτα, τα όποια ίσως και να μην άγνοήτε:

Κάποτε, ένεφανίσθησαν σ'ένα έμποροραφείο δυό άγνωστοι νεαροί, κι' έζήτησαν να περξαγγείλουν ρούχα με δόσεις.

—Και ποιόν θα βάλετε έγγυητή; ρώτησε ό ράφτης, ό όποιος γιά πρώτη φορά έβλεπε τή φάτσα των νέων του πελατών

Τότε, πετάχτηκε ό ένας από τούς δυό και είπε:

—Έγώ θα έγγυηθώ γιά τόν κύριο και ό κύριος γιά μένα!

Τήν απάντηση τήν έδωσε ό ράφτης, δείχνοντας τήν πόρτα!

Κάποτε πάλι, ένας άλλος, ρώτησε τδ φίλο του, πού τόν είδε με καινούργια ρούχα.

—Φίνο τδ κοστούμια σου Νίκο. Δεν μου δίνεις σ'ε πρακτικό τή διεύθυνση τού ράφτη σου;

—Πολύ εύχαρίστος, απάντησεν έκείνος. Υπό τόν όρον όμως ότι δεν θα τού δώσης εού τη δική μου!...

Ποιός ξέρει αλήθεια, άν ό ράφτης τού τελευταίου έχει ανακαλύψει τή διεύθυνσή του, ή ψάχνει ακόμα.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η άλληλογραφία διαγωνισμού καλλονής και ή συνέχεια της **ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ** έλλείψει χώρου εις τδ προσεχές.

"ΑΠΟΨΕ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΝΥΧΤΑ

ΓΕΜΑΤΗ ΑΣΤΡΑ,

(Συνέχεια έκ της 7ης σελίδος)

Ηταν ό Μένης. "Ένας φίλος τον πούσε παρακολούθη'η τις πολλές άπ' τις τριλλές των περιπέτειες. "Ο Γιώργος χαμογέλασε." Αχ, άχ αν ήξε'ρε. "Αν ήξε'ραν..."

—Δε θα κάτσω... συνέχισε ό φίλος. Είπα Καταλαβαίνω... Σταμάτησα μόνο γιά μιά στιγμή γιά να σου πω νέα πού μπορεί να ενδιαφέρουν... Ι... ομικω...!

—Έγες, αλλά γρήγορα...

—Καλά ντέ... Κύριε βιαστική... Δοκίμη πρόκειται γιά τδ μεγάλο αίσθημα της ζωής σου...

—Κοροϊδεύεις;

—Έγώ; Κάθε άλλο... Δε μ'ας είχε έγκουφάνει άλλοτε με τδ να π'ας λές ότι είσαι σου οι έρωτες ή'αν τα κουπλέ ενός άνδρ'λειωτον τραγουδιού και πώς ένα ήσαν μόνο τδ ρεφραίν;

—Ο Γιώργος χλώμιασε.

—Λέγε Μένη... σ' έσοκίω... Τό ξέρεις;

—Ο άλλος χαμογέλασε πονηρά.

—Ε φίλε μου... Τό ρεφραίν σου μού φαίνεται έρωτευμένο...

—Η Διζέττα...

—Ναι... Ναι... Η Διζέττα... Τη είδα πρό δλίγον στο μπράτσο ενός κομψού βαβιλιένου... Από περιέργεια τούς παρακολούθησα... Σταμάτησαν ένα άνδρ'αυτο κλειστό και μ'ήκανε μέσιν... Η Διζέττα γελοΐσε και φαινόταν ευτυχισμένη...

Τού φάνηκε σ'α να τδ περιέμενε. Και δεν τούκανε μεγάλη έντύπωση. Δεν τόν έκανε να αισθανθ'η έκπληξη. Τόν έκανε να νιώσ'η μόνο ένα μεγάλο, έν' απέναντί του μέσα του. Και τούδρε να κλάψ'η, να κλάψ'η, να κλάψ'η.

Τυράβηξε άπ' τήν τσέπη του τδ γράμμα πούχε να τής δώση και τσάκισε με άπλή κινήματα. Τού φάνηκε πώς ή'αν ή ψυχή του ή ίδια πού σκίζόταν σ'ε κομμάτια και πού σκορπίζόταν στο πεζοδρόμιο γιά να τήν πιατήσουν οι διαβάτες.

—Υστερα σηκώθηκε.

—Πάμε... είπε σ'ό φίλο του.

—Έκείνος έβρινε έκπληκτος.

—Μά... Δε θα πεμμένη;

—Ο Γιώργος χαμογέλασε:

—Αάθος έκανε φίλε μου... Διηγήσου κα

κάθησα να πω κάτι δρασιμικό... Τό έπαι

και τώρα φεύγω... Πάμε...

ΚΡ. Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΦΙΛΚΟ

ΑΡΜΟΝΙΚΑ

ΥΠΕΡΕΤΕΡΟΔΥΝΑ

5

7

9

ΚΑΙ II

ΛΥΧΝΕΙΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΦΙΛΚΟ

ΟΔΟΣ ΜΕΘΥΜΝΗΣ 35 (ΠΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΟΒ.ΡΟΙ ΜΕΤΑΠΩΛΗΤΑΙ

